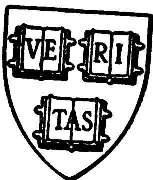
Κατακουζηνός
Λυρικά

VE RI
TAS

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΛΥΡΙΚΑ

ΑΡ. 3

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

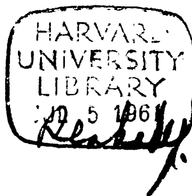
ΛΥΡΙΚΑ

ΕΡΩΣ ΒΑΚΧΟΣ ΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ
Διευθυνομένου ὑπὸ Σ. Π. Οἰκονόμου
1879

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

ΠΙΝΑΞ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΛΥΡΙΚΑ

ΕΡΩΣ ΒΑΚΧΟΣ ΑΡΗΣ

---

1. ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΥΡΑΝ

Λύρα παρημελημένη,
Τώρα πάλιν ἡρμοσμένη
Νέαν πρόσλαβε ψυχήν.
Ψάλε μοι συνθέσεις νέας,
Ἐξυμνοῦσα τὰς ὡραίας
Καὶ τοῦ Βάκχου τὴν ἰσχύν.

Πόσοι ἔψαλαν τὸν οἶνον,
Καὶ τὸν Ἔρωτα ἐκεῖνον
Πόσοι ψάλλουν ποιηταί!
Ἀνεξάντλητος καὶ νέα
Ἡ περὶ αὐτῶν ἰδέα
Δὲν παρήκμασε ποτέ.

Ἀηδὼν ἐφ' ὅσον ψάλλει,
Καὶ ἀνθρώπου στῆθος πάλλει,
Καὶ φωτίζεται ἡ γῆ
Ποιητὴς φιλῶν καὶ πίνων
Τὰς ὡραίας καὶ τὸν οἶνον
Θὰ ὑμνῇ, θὰ εὐλογῇ.

Ἀλλ' ἂν σάλπιγξ ἀντηχήσῃ,
Καὶ τὸ ἔθνος ἀπαιτήσῃ
Τὴν βοήθειαν κοινήν,
Κάλλη ἄφες καὶ φιάλην,
Καὶ φωνὴν μιμήσου ἄλλην,
Τοῦ Φεραίου τὴν φωνήν.

---

2. ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Τὰ ὦτα θέλγει τὸ πτηνὸν
Γλυκὺ ἐκφέρον ᾆσμα,
Δι' ἀσυγκρίτων καλλονῶν
Τὴν γῆν στολίζ' ἡ φύσις.
Κἀ σύ, τὸ ἔξοχον τῆς γῆς

Καὶ διαπρέπον πλάσμα,
Ἀστὴρ ὑπάρχεις χρυσαυγὴς
Καὶ λατρευτὸς ἐπίσης.

---

3. ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Καλλονὴ λαμπρὰ καὶ θεία,
Χαριτόβρυτε παρθένε,
Χείλη εὔλαλα μυρία
Καὶ φωναὶ συνηνωμέναι
Σ' ἐκθειάζουν, σ' ἐπαινοῦν.
Μὲ τὰ τόσα θέλγητρά σου
Τὰς καρδίας μας πληγόνεις.
Μ' ἕκαστον μειδίαμά σου
Τὴν ζωὴν ἀνανεόνεις,
Καὶ ζωογονεῖς τὸν νοῦν.

Ὡς ἀκτὶς χρυσοῦ ἡλίου
Τὰς νεφέλας διασπῶσα,
Εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου
Ἀνεφάνης μειδῶσα
Κάλλους λάμψις ἱλαρά.

Ἔρωτες μικροὶ πετῶσι
Πρὸς τὴν ὄψιν σου μυρίοι,
Καὶ ἡ χάρις σου ἡ τόση
Περὶ σὲ ἀναδεικνύει
Θάλλοντ' ἄνθη τρυφερά.

Μὲ τὸ βλέμμα καταβάλλεις
Καὶ τοὺς ἀπληγώτους Ἄρεις.
Πλάσμα εἶσαι σφαίρας ἄλλης,
Καὶ βαδίζουσα ὡς Χάρις
Μόλις εἰς τὴν γῆν πατεῖς.
Ἡ λευκότης σου τὸ χρῶμα
Ὑπερβαίνει τῆς χιόνος,
Καὶ τὸ εὔσχημόν σου στόμα
Ἔχει μέλος ἀηδόνος
Γλυκερᾶς καὶ ποθητῆς.

Ἡ πνοή σου εὐωδίας
Τερψιθύμους διαχέει,
Ὡς ἡ αὔρα τῆς πρωΐας,
Ἥτις φέρεται καὶ πνέει
Εἰς ἀνθῶνα εὐανθῆ.
Καὶ μεστὸς εὐδαιμονίας
Εἶν' ἐκεῖνος, ὅστις φθάσῃ

Τῆς ἀθώας σου καρδίας
Ἐν ἐρωτικῇ ἐκστάσει
Τοὺς παλμοὺς νὰ αἰσθανθῇ.

---

4. ΜΟΝΩΔΙΑ

Σὲ βλέπω, ἐρωμένη,
Ὁπόταν ὑψουμένη
Ἀνέφελος σελήνη
Ἀργύρου λάμψιν χύνῃ.
Σὲ βλέπω, εἰς τὰ δάση
Τὸ ἔαρ ὅταν φθάσῃ,
Καὶ κάλλη ἔχῃ τόσα
Ἡ φύσις μειδιῶσα.

Εἰς ἦχον γλυκυλάλου
Μελῳδικοῦ κυμβάλου
Τῆς σῆς φωνῆς ἡδεῖαν
Ἀκούω μελῳδίαν,
Καὶ χρῶμα ἐξαισίου
Δεικνύει κοραλίου
Τῶν δύο σου χειλέων
Ἀπαύγασμα ὡραῖον.

Εἰς τὰς ἀδαμαντίνας
Ἡλιακὰς ἀκτῖνας
Παρατηρῶ ἐξίσου
Τὴν λάμψιν τῆς μορφῆς σου,
Κ' ἐκ τρυφερῶν ἀνθέων
Ὁ ζέφυρος προσπνέων
Τοῦ στόματός σου θείαν
Μοὶ φέρει εὐωδίαν.

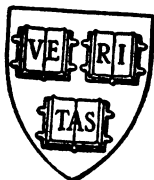

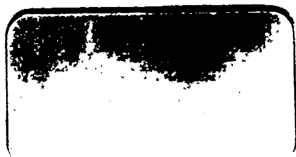
5. ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Εἶναι νύξ. Οὐδὲν ταράττει
Τὴν σιγὴν τοῦ ἐλαιῶνος.
Αὔρα πνέει τερπνοτάτη,
Καὶ θρηνούσης ἀηδόνος
Μεταφέρει τὴν φωνήν.
Τέρπουσά μου τὴν καρδίαν,
Προσφιλής, γλυκεῖα κόρη,
Χάρισέ μοι ὥραν μίαν,
Καὶ πλησίον μου θεώρει
Τῆς νυκτὸς τὴν καλλονήν.

Ποιμενίδος μελῳδία
Τὴν ψυχήν, τὸ οὖς εὐφραίνει,
Καὶ ἠχὼ ἐν προθυμίᾳ
Πρὸς τὸ ᾆσμ' ἁρμοζομένη,
  Ψάλλ' εἰς δάση καὶ βουνά.
Νά σοι ψάλλω πρόσταξέ με
Τῆς καρδίας μου τὸν πόνον,
Ὡς ἠχὼ συνόδευσέ με
Μὲ τὸν θελκτικόν σου τόνον
  Συμφωνοῦσα σιγανά.

Ἀνθοστόλισται λειμῶνες
Θέλγουν μὲ τὰς χάριτάς των,
Καὶ φιλέρημοι τρυγόνες
Ψάλλουσι τοὺς ἔρωτάς των
  Εἰς τὰ δάση τ' ἀνθηρά.
Ψάλλε μοι τὸν ἔρωτά σου,
Ψάλλε μοι καὶ σύ, παρθένε·
Μὲ τὰ τόσα θέλγητρά σου
Παρ' ἐμοί, τρυγών μου, μένε
  Σύντροφός μου τρυφερά.

VE RI
TAS

6. ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΙΣ

Ὡς σὲ εἶδα, ἐρασμία,
Σοὶ ὁ νοῦς μου προσηλώθη·
Πῦρ ἐντός μου διεδόθη
    Αἰσθημάτων τρυφερῶν.
Εἰς τὰς φλόγας ἡ καρδία,
Εἰς τὰ βέλη δὲν ἀντέχει,
Καὶ σέ, φίλη, μόνην ἔχει
    Μέλημά της ἱερόν.

Πλὴν τί ὄφελος ἂν σ' εἶδα
Καὶ εἰς ὀνειροπολήσεις
Ἴσχυσας νὰ μὲ βυθίσῃς
    Εὐτυχίας ζηλευτῆς!
Ἄχ! μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα
Δυστυχὴς μακρὰν σου μένω,
Καὶ στενάζων περιμένω
    Τὴν στιγμὴν τῆς τελευτῆς.

7. ΑΤΟΛΜΙΑ

Μὲ ὄψιν ὄντος θείου,
Μὲ Νηρηΐδος σχῆμα
Διεύθυνε τὸ βῆμα
  Παρθένος θελκτική.
Ὡς λάμψις τοῦ ἡλίου
Ἀνέτειλεν ἐμπρός μου.
Ἐθάμβωσε τὸ φῶς μου
  Τὸ φῶς της τὸ γλυκύ.

Φορὰν φλογὸς βιαίαν
Ἠσθάνθην εἰς τὰ στήθη.
Κ' εἰς πόνον ἀσυνήθη
  Πληγῆς ὀδυνηρᾶς,
Ἐπόθουν, τὴν ὡραίαν
Νὰ σπεύσω, νὰ φιλήσω,
Καὶ δάκρυα νὰ χύσω
  Ἀγάπης καὶ χαρᾶς.

Προέβη. Πόσον πλῆθος
Θελγήτρων ἐξαισίων!

'Εξ ἔρωτος μεθύων
'Εχάθην ὁ πικρός.
'Εστέναζε τὸ στῆθος.
'Εδέθησαν τὰ χείλη.
Ἡ γλῶσσα δὲν ὡμίλει.
'Απέμεινα νεκρός.

---

8. ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ θεὰ ἡ ἐρασμία
Ὅταν πρός με πλησιάζῃ
Τοὺς παλμοὺς της ἡ καρδία
Διὰ τί διπλασιάζει ;
Διὰ τί καθὼς μαγνήτης
Στεναγμῶν, βασάνων πλήρη
Ἡ χαρίεσσα μορφή της
Μαγευόμενον μὲ σύρει ;

Μὲ θαμβοῦν ἂν ἀπαντήσω
Τὰ ὡραῖα βλέμματά της,
Καὶ ὁπόταν ἀντικρύσω
Τὰ τοσαῦτα θέλγητρά της,

Εἰς τὸ μέσον τῆς καρδίας
Βέλος τραῦμα μοὶ παρέχει,
Κ' αἴσθημα γλυκυθυμίας
Τὴν ψυχήν μου διατρέχει.

Καὶ ὁπόταν εὐτυχήσω,
Πλήρης πόθου κ' εὐφροσύνης,
Νὰ συντύχω, νὰ λαλήσω
Μετὰ τῆς θεᾶς ἐκείνης,
Φλὸξ πυρὸς ἐκ τῆς καρδίας
Μὲ ἀνάπτει καὶ μὲ καίει,
Καὶ ἡ αὖρα εὐωδίας
Ῥόδων καὶ ναρκίσσων χέει.

9. ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ

Ὅταν ἀπὸ τῆς θαλάσσης
Τοῦ αἰθέρος τὰς ἐκτάσεις
Ἡ σελήνη ἀναβαίνῃ
Καθὼς σφαῖρα πυρωμένη,
Καὶ πρὸς τὴν ξηρὰν ἡδεῖα
Πνέῃ αὖρα θαλασσία,
Κ' ἐλαφρὸν τὸ κῦμ' ἀφρίζῃ,

Κ' εἰς τὴν ἄμμον ψιθυρίζῃ,
Καὶ ματαίως, ποθητή μου,
Σὲ ζητοῦν οἱ ὀφθαλμοί μου,
Ἥτις ἔφυγες καὶ μόνον
Μὲ ἀφῆκες εἰς τὸν πόνον,
Ἄφθονον τὸ δάκρυ ῥέει.
Ἡ πικρὰ καρδία κλαίει,
Στένω, τήκομαι, λυποῦμαι.
Οὐδαμῶς παρηγοροῦμαι.

---

10. ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Τῆς νυκτὸς φωσφόρον ὄμμα,
Οὐρανόθρονε σελήνη,
Τὸ λευκόν, στιλπνόν σου χρῶμα
Τὴν γῆν ἅπασαν ἡδύνει,
Πλὴν ἐμὲ τὴν εὐτυχίαν
Τὴν προτέραν ἐνθυμίζει,
Κ' εἰς παλμοὺς καὶ ἀθυμίαν
Τὴν καρδίαν μου βυθίζει.

Τοῦ αἰθέρος τὰς εὐρείας
Διατρέχουσα ἐκτάσεις

Πόσας ἔρωτος κρυφίας
Θεωρεῖς ἀγαλλιάσεις!
Ἀλλ' ἐμὲ φωτίζεις μόνον
Εἰς τὸ σκοτεινόν μου δῶμα,
Ἔχοντα καρδίας πόνον
Καὶ δακρύων πλῆρες ὄμμα.

Ἄχ! σύ, ἥτις τὰς πικρίας
Τῆς καρδίας μου γνωρίζεις,
Καὶ μετὰ μελαγχολίας
Βλέπουσα μὲ ταλανίζεις,
Τώρα ὅτε σ' ἀτενίζω
Κ' ἡ φωνή μου θρήνους χύνει,
Λέγε, λέγε, σ' ἐξορκίζω,
Ἂν σὲ βλέπῃ καὶ ἐκείνη.

Ἂν σὲ βλέπῃ, φώτιζέ την
Φῶς γλυκὺ ἀντανακλῶσα,
Καὶ ὁ φίλος της εἰπέ την
Ὅτι πάσχει ἄλγη τόσα.
Θλιβερὰ ἡ στέρησίς της
Τὸν κρατεῖ ἐν γῇ δακρύων,
Καὶ ἡ ἀναχώρησίς της
Τοῦ ἀφήρεσε τὸν βίον.

11. ΕΡΩΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ἦτον ἔαρος γαλήνη,
Κ' εἰς ἀνθόστρωτον χωρίον
Ἤμεθα ἐγώ, ἐκείνη
Καὶ τὸ πτερωτὸν παιδίον.
Πῦρ καὶ βέλη πρός με στέλλων
Δὲν ἡσύχαζεν ὁ Ἔρως,
Ἔπαιζον δ' ἐγὼ κ' ἐγέλων
Μὲ τὴν νέαν ἐλευθέρως.
Ἀλλ' ὁ Ἔρως τολμητίας
Τὴν ὡραίαν πλησιάζει,
Καὶ μετ' ἀδιαφορίας·
«Οὗτος σ' ἀγαπᾷ» φωνάζει.
Ταῦτ' ἀκούσασα ἡ νέα
Οὐδ' ὀλίγον ὑπομένει,
Ἀλλὰ τρέχουσα δρομαία
Ἔφυγε παρωργισμένη.
Ἔφυγε καὶ μὲ ἀφίνει
Μετὰ τοῦ προδότου μόνον,
Ὅστις χαίρων μεγαλύνει
Τῆς καρδίας μου τὸν πόνον.
Ἄχ! σὺ εἶσαι ἡ αἰτία,

Ἔρως, τῶν δυστυχιῶν μου.
Σοῦ ἡ ἀθυροστομία
Ἔφερε τὸν ὄλεθρόν μου.

---

12. ΕΚΔΙΚΗΤΡΙΑ

Ἀηδών μου, ἥτις εἶσαι
Σιδηροῦ ἐντὸς κλωβίου,
Καὶ θρηνοῦσα διηγεῖσαι
Τὰ δεινὰ τοῦ δούλου βίου,
Χάριν θέλω νά σοι δείξω.
Φθάνουν πλέον τὰ δεσμά σου.
Τὸ κλωβίον σου θ' ἀνοίξω;
Καὶ νὰ φύγῃς ἑτοιμάσου.

Πλὴν καὶ σύ, πτηνόν μου, μίαν
Χάριν πρέπει νά μοι κάμῃς.
Πρὸς τὴν κόρην τὴν γλυκεῖαν
Ἐλαφρόπτερος νὰ δράμῃς,
Καὶ διὰ τῆς μελῳδίας
Πρὸς αὐτὴν νὰ παραστήσῃς
Τῆς ἐρώσης μου καρδίας
Τοὺς παλμοὺς καὶ τὰς παθήσεις.

Τὸ γλυκὺ κελάδημά σου
Τὴν ὡραίαν θὰ μαγεύσῃ,
Καὶ αὐτὴ τὰς πτέρυγάς σου
Χαριέντως θὰ θωπεύσῃ.
Διὰ δροσερῶν χειλέων
Τρυφερὰ θὰ σὲ φιλήσῃ,
Κ εἰς θερμὸν κλωβίον νέον,
Εἰς τὸ στῆθος θὰ σὲ κλείσῃ.

Ἀηδών μου, ἥτις μένεις
Ἔνδον κήπου ἡδυόσμου,
Κ' εἰς τὴν τύχην ὑπερβαίνεις
Τὰ πτηνὰ παντὸς τοῦ κόσμου,
Πόσον εὐτυχὴς θὰ ἤμην
Ἂν κ' ἐγὼ ἐκεῖ μαζῆ σου
Ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐκείμην
Τοῦ ἀνθοῦντος παραδείσου.

Πλὴν ἂν ξένη χεὶρ σ' ἐγγίσῃ
Ὅταν ἦσαι μετ' ἐκείνης,
Κ' ἐν τῷ κήπῳ δὲν σ' ἀφήσῃ
Ἀνενόχλητος νὰ μείνῃς,
Τὸν ἀναίσχυντον ἐχθρόν σου
Μὲ τὸ ῥάμφος νὰ κτυπήσῃς,

Καὶ τὸν πρώην κύριόν σου
Τολμηρὰ νὰ ἐκδικήσῃς.

---

13. ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ

Τρικυμιώδεις οὐρανοί,
Καὶ νὺξ ἀγρία, σκοτεινή,
Καὶ θάλασσ' ἀφρισμένη,
Καὶ φύσις μαραμμένη!
Ἐνθέρμως σᾶς παρακαλῶ
Καὶ μάρτυρας σᾶς προσκαλῶ,
Εἰς τὰ παράπονά μου
Καὶ ἄμετρα δεινά μου.

Σεῖς ἀναγγείλατ' εἰς αὐτὴν
Τὴν φίλην μου τὴν λατρευτὴν
Τοὺς τόσους στεναγμούς μου
Καὶ τοὺς πικροὺς κλαυθμούς μου.
Καὶ ἂν ἐκπνεύσω δυστυχὴς
Ἐκ τῶν βασάνων τῆς ψυχῆς
Τοῦ τέλους τοῦ ἀθλίου
Θρηνήσατέ μου βίου.

Θρηνεῖτε σεῖς. Ἡ ποθητὴ
Ἀκάρδιος ἀναισθητεῖ
Εἰς θλίψεις καὶ ἀνίας
Πολυπαθοῦς καρδιας.
Καὶ ἀντ' ἀγάπης καὶ χαρᾶς
Καὶ συμπαθείας τρυφερᾶς
Μὲ τυραννεῖ καὶ χαίρει
Πικρίας νά μοι φέρῃ.

14. ΟΠΤΑΣΙΑ

Πῶς ἀφῆκε τὸν συνήθη
Στολισμόν της κατηφῆς
Ὅλ' ἡ γῆ, ὡς ἐστερήθη
Τῆς ὡραίας σου μορφῆς!
Κ' ἡ ψυχή μου τεθλιμμένη,
Ὦ παρθένος ποθητή,
Σὲ ἀπαύστως περιμένει·
Ἀδημόνως σὲ ζητεῖ.

Θέλω, ἐνδομύχως κλείων
Κάμιναν πυρὸς δεινοῦ,
Νὰ πετάξω σοῦ πλησίον

Μὲ ταχύτητα πτηνοῦ.
Ἀλλ' ἡ μοῖρα μὲ δεσμεύει,
Καὶ ἡ γῆ μακρὰν πολύ,
Ὅθεν ἡ ἐλπίς μοι νεύει,
Καὶ πρός σέ με προσκαλεῖ.

Ἀλλ' ἰδού. Τὸ πνεῦμα λύει
Τὴν ὀμίχλην βαθμηδόν,
Καὶ πλησίον μου δεικνύει
Τὴν ἀγαπητὴν ὁδόν,
Κ' εὐτυχεῖς ἀπέναντί μου
Ὡς ἀμφίβολον σκιὰν
Βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου
Τῆς ψυχῆς μου τὴν θεάν.

Εἶσαι σύ· σὲ διακρίνω·
Σὺ μὲ πρόσωπον θεᾶς·
Μὲ τὸ βλέμμα σου ἐκεῖνο,
Ἥτις πρός με μειδιᾷς.
Ἄχ ! ὁμίλησόν μοι, φίλη.
Μία μόνη σου φωνὴ
Δύναται ζωὴν νὰ στείλῃ
Εἰς θνητὸν ἡμιθανῆ.

Ὅμως φεῦ! βραχεῖα πλάνη
Τὴν ψυχὴν χαρᾶς πληροῖ!
Ἡ ὁμίχλη ἀνεφάνη
Καὶ τὸ πᾶν μοῦ ἀφαιρεῖ.
Εἶδον ὄψεως ἀπάτην;
Ἦτο φάσις ἀληθής;
Σὲ ποθῶ, ἀλλ' ὅμως μάτην
Σὲ ζητῶ πολυπαθής.

---

15. Ο ΚΑΚΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Φίλης ἔρημος καὶ φίλου
Εἰς τοῦ βίου τὴν παρείαν
Ἀνεζήτουν μετὰ ζήλου
Σύντροφον εἰς τὴν φιλίαν.
Ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης
Μ' ἀπαντᾷ καὶ χαιρετίσας,
Ὅλος χάρις καὶ γλυκύτης
Ταῦτα εἶπέ μοι λαλήσας·
«Παύει πλέον ἡ φροντίς σου.
Φίλος σου ἐγὼ θὰ γείνω.
Μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σου
Παρὰ σοὶ πιστὸς θὰ μείνω.»

Συναινέσας καὶ φιλίαν
Πρὸς τὸν ἄγνωστον δεικνύων
Εἰς συμβίωσιν τελείαν
Ὑπεδέχθην τὸ παιδίον.
Πλὴν κακὸς ὁ σύντροφός μου
Νὰ χαρῶ δὲν μὲ ἀφίνει,
Ἀντὶ φίλου κύριός μου
Τὴν ζωήν μου διευθύνει.
Ὅταν κάθημαι νὰ φάγω
Μὲ ὠθεῖ καὶ μ' ἐμποδίζει·
Εἰς τὴν κλίνην μου ὑπάγω,
Εἰς τὸν ὕπνον μ' ἐξυπνίζει.
Ἂν ἐκδῶ, ἐκ τοῦ πλησίον
Εἰς τὰ βήματα μὲ φθάνει,
Καὶ ὡς ἄτακτον παιδίον
Μὲ κεντᾷ καὶ μὲ δαγκάνει.
Νουθετῶ καὶ συμβουλεύω,
Πλὴν ν' ἀκροασθῇ δὲν θέλει,
Μόνον πῶς νὰ τὸν λατρεύω
Σοβαρῶς μοὶ παραγγέλλει.
Ἀπ' ἐμοῦ τὸν ἀποβάλλω,
Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν μ' ἀφίνει,
Κ' εἰς ἐμὲ δὲν μένει ἄλλο
Εἰμὴ θλῖψις καὶ ὀδύνη.

16. ΣΤΕΡΗΣΙΣ

Ἐφ' ὅσον ὡς περιστερὰ
Μὲ τὰ λευκόχρυσα πτερὰ
Εἰς τὸ πλευρόν μου ἦτο,
Ἐν ὥρᾳ μ' ἔκαμνες χαρᾶς,
Τοὺς στεναγμούς, τὰς συμφορὰς
Τῆς γῆς νὰ λησμονήσω.

Ἀλλ' ἔφυγες, περιστερά;
Καὶ τῆς ψυχῆς μου ἡ χαρὰ
Ἐξέλιπε μαζῆ σου·
Καὶ πάθη τόσα καὶ πληγὰς
Καὶ στεναγμοὺς καὶ οἰμωγὰς
Μοὶ φέρ' ἡ στέρησίς σου.

Ὦ πνεῦμ' ἀέρος σιγαλόν,
Ὁδήγ' εἰς τὸν αἰγιαλὸν
Τὸ ἐλαφρόν της πλοῖον.
Νὰ ἔλθῃ εὐτυχὴς στιγμὴ
Νὰ παύσωσιν οἱ στεναγμοὶ
Τῆς φίλης μου πλησίον!

---

17. ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

Ὁπόταν μὲ μορφὴν θεᾶς
Μὲ θεωρῇς καὶ μειδιᾷς
Προσμειδιοῦν κ' οἱ οὐρανοί!
Καὶ ὅταν μετὰ συστολῆς
Ἐρυθριῶσα μ' ὁμιλῇς
Ὁποία τέρψις κ' ἡδονή!

Ἐνθουσιῶν ὑπὸ χαρᾶς
Τὰς χεῖράς σου τὰς τρυφερὰς
Ὁπόταν θλίβω καὶ κρατῶ,
Στιγμή μου εἶναι ὁ αἰών.
Εἰς πόντον πλέω ἰδεῶν.
Εἰς τὰ οὐράνια πετῶ.

Ὁμίλει μοι, ἀγαπητή,
Καὶ δίδε μοι ἀμελλητὶ
Τὰ χεῖράς σου τὰς τρυφεράς.
Μειδία μοι διὰ παντός,
Καὶ τῆς καρδίας μου ἐντὸς
Τὴν φλόγα τρέφε τῆς χαρᾶς.

18. ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ ΡΟΔΑ

Τί περίτρομος φωνάζεις,
Καὶ τὰ χείλη σου σκεπάζεις;
— Μέλισσα παραφυλάσσει
Καὶ ὁρμᾷ νὰ τὰ δαγκάσῃ.
— Βλέπεις, ἐκλαμβάνει, φίλη,
Ῥόδα τὰ λαμπρά σου χείλη.

---

19. ΟΦΘΑΛΜΟΙ

Ἀστέρων ὄψις φαεινὴ
Ἐμὲ δὲν τέρπει πλέον.
Στενοχωρίαν προξενεῖ
Ὁ ζέφυρος προσπνέων,
Καὶ τὰ νεκρά μου χείλη
Δὲν ψάλλουσιν, ὦ φίλη,
Ὡς ἔψαλλον προτοῦ.
Πικρός μοι φαίνεται ψαλμὸς
Τὸ ᾆσμα εὐωχίας·
Καὶ τῆς καρδίας ὁ παλμός,
Παραίτιος πικρίας,

Ὡς εἰ νὰ παύσῃ θέλει,
Τὸ τέλος μοὶ ἀγγέλλει
Τοῦ βίου τοῦ θνητοῦ.

Ἀπὸ τοῦ λόφου κατηφὴς
Ὑψοῦται ἡ σελήνη.
Ὁ κῆπος ὁ ἀνθοστεφὴς
Ἀρώματα δὲν χύνει.
Τὸ δάκρυ θολωμένον
Ἀφῆκε καταβαῖνον
Τὴν πρώτην του ῥοήν.
Πλὴν τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμούς,
Ὁπόταν ἴδω μόνον,
Εὑρίσκω πάλιν τοὺς παλμοὺς
Τῶν εὐτυχῶν μου χρόνων,
Ἀσμάτων εὐφροσύνην,
Ἀστέρας καὶ σελήνην
Καὶ τέρψιν καὶ ζωήν.

---

20. ΝΑΥΤΗΣ ΑΣΠΛΑΓΧΝΟΣ

Ἐν τῷ μέσῳ τρικυμίας
Εἰς μεμακρυσμένον μέρος

Μετ' ἐμοῦ ἐπὶ σχεδίας
Ἐταξείδευεν ὁ Ἔρως,
Ὅτε λαίλαψ ἐγερθεῖσα
Καταφθάνει ὀλεθρία,
Κ' ἠφανίσθη συντριβεῖσα
Ἡ ταλαίπωρος σχεδία.

Εἰς στιγμὴν φρικωδεστάτην
Τὴν ἀπώλειάν μου εἶδα,
Ἔχων μόνην τὴν ἐσχάτην
Εἰς τὸν Ἔρωτα ἐλπίδα,
Καὶ ἀπέτεινα δεήσεις
Πρὸς τὸ ἄσπλαγχνον παιδίον,
Νά με σώσῃ ἐκ τῆς λύσσης
Τῶν κυμάτων τῶν ἀγρίων.

«Μὴ φοβοῦ» αὐτὸς φωνάζει·
Τὰς ἐλπίδας σου μὴ χάσῃς·»
Καὶ ταχέως μὲ ἁρπάζει
Ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης.
Μὲ τὴν χεῖρά του τὴν μίαν
Ἰσχυρῶς ἐκωπηλάτει,
Καὶ δεικνύων προθυμίαν
Μὲ τὴν ἄλλην του μ' ἐκράτει.

«Βλέπεις», ἔλεγεν ἀσθμαίνων,
«Βλέπεις πέραν ἀκρωρείας;
«Πλησιάζει περιμένων
«Ὁ λιμὴν τῆς σωτηρίας».
Πλὴν τὸν ψεύστην αἰφνιδίως
Ἀπὸ τὸ πλευρόν μου χάνω;
Καὶ μ' ἀφίνει ὁ ἀχρεῖος
Εἰς τὸ κῦμα ν' ἀποθάνω.

---

21. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ

Ὦ Ἔρως τέκνον φλογερὸν
Τοῦ κάλλους, τῶν χαρίτων,
Τὸ κράτος σου τὸ ἰσχυρὸν
Οὐδένα παύσεται καιρὸν
Ὁ ἄνθρωπος κηρύττων.

Καὶ τύραννοι καὶ βασιλεῖς
Σὲ τρέμουν, σὲ φοβοῦνται,
Καὶ δοῦλοί σου ὑποτελεῖς
Ἐμπρός σου μετὰ συστολῆς
Τὰ σκῆπτρα παραιτοῦνται.

Σὲ φέροντες οἱ μαχηταὶ
Ὁρμῶσι θαρραλέως,
Κ' ἐκ σοῦ, πιστοί σου ζηλωταί,
Λαμβάνουσιν οἱ ποιηταὶ
Τὴν δόξαν καὶ τὸ κλέος.

Ἁπανταχοῦ ἐπὶ τῆς γῆς
Ἡ φλόξ σου φερομένη,
Αἰτία πόθων καὶ στοργῆς,
Ὡς φοίβου δίσκος τηλαυγὴς,
Φωτίζει καὶ θερμαίνει.

Τὸν ἄγριον καὶ τὸν σκληρὸν
Πραΰνεις καὶ μαλάσσεις,
Καὶ, σκῆπτρον ἔχων τρομερὸν
Τὸ βέλος σου τὸ φλογερόν,
Ἀπόλυτος ἀνάσσεις.

Σοὶ χρεωστεῖ, ζωῆς πηγή,
Τὸ πᾶν τὴν ὕπαρξίν του.
Κ' ἐνόσῳ στρέφεται ἡ γῆ
Ἀπαύστως θὰ ὁμολογῇ
Σὲ μόνον ποιητήν του.

Πιστός σου όπαδός κ' έγὼ
Λατρεύω τὄνομά σου,
Καὶ ψάλτης σου, χωρὶς ν' ἀργῶ,
Δοξάζω καὶ ὑμνολογῶ
Τὴν κυριότητά σου.

---

22. ΕΑΡΙΝΗ ΠΡΩΙΑ

Τὸ ἑωθινόν των ᾆσμα
Τραγῳδοῦν πτηνὰ μυρία.
Τῆς νυκτὸς τὸ μέγα φάσμα
Πρὸς δυσμὰς ἐν ἡσυχίᾳ
Πέραν τῆς κοιλάδος βαίνει,
Καὶ ἡ φύσις θεσπεσία
Μειδιᾷ ἐγειρομένη.

Ἡ αὐγὴ τῆς γῆς τὰ σκότη
Ὡς ὁμίχλην διασχίζει,
Καὶ ἡ λάμψις της ἡ πρώτη
Τὴν ἀκρώρειαν φωτίζει,
Καὶ τἀεροπόρα νέφη
Θαυμασίως χρωματίζει
Καὶ μὲ ῥόδα ἐπιστέφει.

Ὁ ἀήρ, ἡδὺς προσπνέων,
Καὶ ἡ δρόσος τῆς πρωΐας
Διαχέουσιν ἀνθέων
Ἀσυγκρίτους εὐωδίας,
Κ' ἡ φωνὴ τῶν ἀηδόνων
Διεγείρ' εἰς τὰς καρδίας
Τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον πόνον.

Ἀνυψούμενος βραδέως
Μὲ λαμπρότητα μεγάλην
Ἥλιος τὴν φύσιν νέος
Ἐπεχρύσωσε καὶ πάλιν,
Καὶ πυρὸς προφαίνων δίσκον,
Μίαν γῆν μετὰ τὴν ἄλλην
Χαιρετίζει ἀνευρίσκων.

Φοῖβε, ὅστις φωτοβόλον
Στέφανον φορεῖς ἀκτίνων,
Καὶ εἰς τοὐρανοῦ τὸν θόλον
Προχωρεῖς τὸ πᾶν λαμπρύνων,
Σὲ προσβλέπων πᾶς τις χαίρει,
Ἀλλ' ἐμοὶ κλαυθμὸν καὶ θρῆνον
Ἡ ἀνατολή σου φέρει.

23. ΕΙΣ ΠΑΙΔΙΟΝ

Εἰς τὰς ἀγκάλας ὡραίας κυρίας,
Μικρὸν παιδίον, ἀθῶον, μὴ κλαίῃς.
Δὲν βλέπεις ὅτ' εἰς στιγμὰς μακαρίας
Τῆς εὐφροσύνης τὰ ῥεύματα πλέεις;
Χάριν τοιαύτην, ὁπόταν αὐξήσῃς
Δὲν θὰ εὑρίσκῃς, ταλαίπωρον, πλέον.
Ὅθεν ἐν ὅσῳ μικρὸν σ' ἔχ' ἡ φύσις
Μὴ ἀπωθῇς τὴν στοργὴν τῶν ὡραίων.
Ἂς ἠδυνάμην, μεστὸς εὐφροσύνης,
Μὲ σὲ τὴν ἄχαριν τύχην ν' ἀλλάξω,
Καὶ τὰς ἀγκάλας ἀφίνων ἐκείνης
Εἰς οὐρανοὺς ὡς πτηνὸν νὰ πετάξω!
Μικρὸν παιδίον, ἀθῶον, μὴ κλαίῃς.
Εἰς τὰς ὡραίας ἀγκάλας της μεῖνε.
Κ' ἐνῷ συμπάθειαν τόσην ἐμπνέεις,
Νά σε φιλήσῃ τὸ πρόσωπον κλῖνε.
Ὅταν αὐξήσῃς, ὁ νοῦς, ἡ καρδία
Θέλουν ματαίως ἐκείνην ζητήσει.
Τότε μακρὰν ἡ ὡραία κυρία
Νὰ πλησιάσῃς δὲν θέλει σ' ἀφήσει.

---

24. ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Μή, ζέφυρε, ταράττης
Τὸν ὕπνον τῆς φιλτάτης.
   Ὦ τέττιξ, παῦσον τὴν φωνήν.
Ὑπ' ἔρωτος μεθύων
Ἀφῆτ' ἐκ τοῦ πλησίον
   Νὰ θεωρῶ τὴν καλλονήν.

Ἂν αἴφνης ἐξυπνήση
Κ' ἐδῶ μὲ ἀπαντήση
   Ἡ φίλη μου ἡ λατρευτή,
Ὦ τύχη ὠργισμένη!
Καὶ πάλιν χωρισμέναι.
   Ἐγὼ θὰ φύγω ἢ αὐτή.

---

25 ΧΕΙΜΩΝ

Πολύρροιζος βορέας
Ὀμβρομιγὴς προσπνέει,
Κ' εἰς κλαυθμηρᾶς ἰτέας
Ἀφύλλους κλάδους κλαίει·
Κ' εἰς ἀποτόμους βράχους

Ὁ ῥύαξ τῶν ὀρέων
Προβαίνων μετὰ τάχους
Ἀφρίζει καταρρέων.

Ἐδῶ τερπνὴ τὸ θέρος
Ὑφίστατο γαλήνη.
Πνοὴ λεπτοῦ ἀέρος
Ῥοδωνιὰς ἐκίνει.
Ἀλλ' ἤδ' ὑπὸ χιόνος
Ἡ χώρα λευκανθίζει,
Κ' ἡ ὥρα τοῦ χειμῶνος
Τὸν ἥλιον σκοτίζει.

Ἰδού, ὦ ἐρασμία,
Τὸ τέλος τοῦ σταδίου.
Ἰδοὺ εἰκὼν τελεία
Τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.
Τῶν χρόνων μας τὸ θέρος
Ταχύπτερον προβαίνει,
Καὶ ὁ χειμὼν προκαίρως
Τὰς τρίχας μας λευκαίνει.

Λοιπόν, ἐνῷ ἀκόμη
Τὸ θέρος μας ἀκμάζει,

Κ' ἡ μέλαινά μας κόμη
Καλλίτριχος νεάζει
Τὸν ῥοῦν ζωῆς βραχείας
Μὴ μάτην δαπανῶμεν,
Ἀλλ' ἄγευστοι πικρίας
Τὸν ἔρωτα χαρῶμεν.

---

26. ΑΥΠΝΙΑ

Ἡ σελήνη
Βλέμμα τείνει
Καὶ τὴν γῆν κατασκοπεύει.
Νὺξ βαθεῖα.
Ἡσυχία
Εἰς τὰ πέριξ βασιλεύει.
Μόνον θρῆνον
Διαχύνων
Ὁ θαμνίσκος ψιθυρίζει,
Ὃν ἡ αὔρα βαυκαλίζει.

Νὺξ βαθεῖα.
Ἡσυχία !
Τοῦ Μορφέως ἡ ἀγκάλη,

Πᾶσαν φύσιν,
Πᾶσαν κτίσιν
Φιλοστόργως περιβάλλει.
Ἐγὼ μόνον,
Προσηλόνων
Εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ ὄμμα,
Μένω ἄγρυπνος ἀκόμα.

---

27. ΜΑΚΡΑΝ ΤΗΣ

Ἡ καλλίφυλλος μυρσίνη,
Καὶ ὁ ῥύαξ, ὅστις ῥέει,
Καὶ ὁ λόφος καὶ ἡ κρήνη,
Καὶ ἡ αὔρα, ἥτις πνέει,
Καὶ ὁ γλυκυλάλος τόνος
Τῆς σειρῆνος ἀηδόνος,
Καὶ ἡ ἀργυρᾶ σελήνη,
Καὶ τὸ δένδρον τοῦ δρυμῶνος,
Καὶ τοῦ θέρους ἡ γαλήνη,
Καὶ τὰ κάλλη τοῦ ἀνθῶνος,
Δι' ἐμὲ τὰ πάντα θρῆνοι
Καὶ παλμὸς καρδιοκτόνος,
Ἀφοῦ ἔφυγεν ἐκείνη
Κ' ἔμεινα μακράν της μόνος.

28. ΑΣΤΑΣΙΑ

Διαδέχεται γαλήνη
Τῆς θαλάσσης τὴν μανίαν,
Καὶ τὸ πένθος εὐφροσύνη,
Καὶ ἡ λάμψις τὴν σκοτίαν,
Καὶ ἡ χλόη τὴν χιόνα,
Καὶ τὸ ἔαρ τὸν χειμῶνα,
Καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Λιβύης
Αὔρ' ἀέρος δροσερά.

Καὶ ὁ πλοῦτος τὴν πτωχείαν,
Καὶ εἰρήνη τοὺς πολέμους,
Πλησμονὴ τὴν σιτοδείαν,
Νηνεμία τοὺς ἀνέμους,
Τὴν ἀσθένειαν ὑγίεια,
Καὶ τὰς λαίλαπας εὐδία,
Καὶ τῆς γῆς τὴν ξηρασίαν
Ἀτμοσφαῖρα βροχερά.

Καὶ τὴν νύκτ' αὐγὴ ῥοδίνη,
Καὶ τὴν ἔχθραν ἡ φιλία,

Καὶ τὸν φοῖβον ἡ σελήνη,
Καὶ τὸν κρότον ἡσυχία.
Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μόνον
Τῆς καρδίας μου τὸν πόνον
Δὲν θὰ δυνηθῇ, ὢ μοῖρα!
Νὰ διαδεχθῇ χαρά!

---

29. ΕΙΣ ΤΡΥΓΟΝΑ

Πιστή, τρυγὼν ὡραία,
Εἰς τὴν παραφοράν σου
Τί πέτασαι δρομαία
Περὶ τὴν φωλεάν σου
Καὶ γοερῶς θρηνεῖς;
Διὰ φωνῶν ματαίων
Τὸν σύντροφόν σου κράζεις.
Δὲν θὰ τὸν ἴδῃς πλέον,
Κ' ἐνῷ πικρῶς στενάζεις
Εἰς οἶκτον συγκινεῖς.

Τρυγών, οἱ στεναγμοί σου
Δὲν παύουν αἰωνίως.
Τὴν τέρψιν τῆς ζωῆς σου

Ἐσπάραξεν ἀγρίως
  Ἱέραξ τοῦ δρυμοῦ.
Ἐλθὲ λοιπόν, ἀθλία,
Τοὺς ἐπιλοίπους χρόνους
Εἰς ἔρημα χωρία
Τοῦ ἔρωτος τοὺς πόνους
  Νὰ κλαίωμεν ὁμοῦ.

---

30. ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΒΑΚΧΟΣ

Ἡ γλυκύστομος ἐκείνη,
Ἥτις θεῖον μέλι χύνει
  Ὅταν μετ' ἐμοῦ λαλῇ,
Ἐπὶ χλόης καθημένη
Καὶ εἰς τὴν σκιὰν κρυμμένη
  Πρὸς αὐτὴν μὲ προσκαλεῖ.

Καὶ ὁ Βάκχος εἰς τὴν χεῖρα
Χρυσοκόλλητον ποτῆρα
  Πλήρη νέκταρος κρατῶν,
Εὐωχίαν ἑτοιμάζει
Καί μοι νεύει καί με κράζει
  Νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτόν.

Δύο πῶς, χωρὶς νὰ χάσω,
Δύναμαι νὰ συμβιβάσω
  Ἀγαθὰ διὰ μιᾶς;
Καὶ ὁ Βάκχος μ' ἐρεθίζει
Κ' ἡ μορφὴ μὲ ἠλεκτρίζει
  Τῆς ἐρατεινῆς θεᾶς.

Κόρη, πρῶτον τὴν γλυκεῖαν
Ἂς δεχθῶμεν εὐωχίαν
  Καὶ τοῦ Βάκχου τὰ καλά,
Καὶ ἀφοῦ ἐκεῖ χαρῶμεν,
Ἔπειτ' ἂς ἀναπαυθῶμεν
  Εἰς τὰ χόρτα τἀπαλά.

---

31. ΕΡΩΣ ΑΓΡΥΠΝΟΣ

Πρὸς ὕπνον κ' ἡσυχίαν
Ἡ ὥρα ἤδη νεύει.
Μὲ λάμψιν θαυμασίαν
Ὁ ἥλιος κατέβη
  Εἰς τὸν ὠκεανόν.
Καὶ νὺξ μαυροφοροῦσα
Ἀνέβ' εἰς τοὺς αἰθέρας,

Κ' εἰς σκότος προχωροῦσα
Μὲ λάμποντας ἀστέρας
Κοσμεῖ τὸν οὐρανόν.

Ἐσίγησεν ὁ ἦχος
Τῶν μητρικῶν ᾀσμάτων.
Ἀπέθεσαν ἡσύχως
Εἰς κλίνην τὰ μικρά των
Μητέρες εὐτυχεῖς.
Τὸν οἶκον δὲν πληροῦσι
Φωναὶ παιδίου πλέον,
Κ' οἱ εὐσεβεῖς κινοῦσι
Τὸ ζεῦγος τῶν χειλέων
Ἐν ὥρᾳ προσευχῆς.

Κ' ἐγὼ τὸν Ἔρωτά μου
Ὡς μήτηρ βαυκαλίζω,
Καὶ εἰς τὰ γόνατά μου
Τὸν ἔχω καὶ ἀρχίζω
Νανάρισμα τερπνόν.
Ἀλλ' ὅμως δὲν νυστάζει
Τὸ δύστροπον παιδίον.
Ἀνήσυχον φωνάζει,
Κ' ἐγὼ αὐτοῦ πλησίον
Στενάζω ἀγρυπνῶν.

Οὐδεὶς ταράττει κρότος
Τὴν κοιμωμένην πόλιν,
Καὶ μόνον εἰς τὸ σκότος
Τὴν γῆν προσέχει ὅλην
Ἡ ἄγρυπνος Κλωθώ.
Ἄχ! πότε θὰ σιγήσῃς
Καὶ σύ, κακὸν παιδίον.
Καιρὸς νὰ μὲ ἀφήσῃς,
Τοὺς ὀφθαλμούς σου κλεῖον,
Κ' ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ.

---

32. Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Μετὰ φαιδρᾶς καρδίας
Εἰς ὥραν μεσημβρίας
Καὶ καύσωνος καιρόν,
Κακὸν μὴ περιμένων,
Εἰσῆλθον διαβαίνων
Εἰς κῆπον σκιερόν.

Κ' ἐνῷ ἐπὶ ὡραίων
Ἐπέπνεεν ἀνθέων
Ἡ αὔρα δροσερὰ

Ἀπόκρυφόν τι μέρος
Ἀνέκυψεν ὁ Ἔρως
Καὶ εἶπε σοβαρά.

«Ἂν τίς ποτε τολμήσῃ
Ἐδῶ νὰ εἰσχωρήσῃ
Καὶ νὰ περιπατῇ,
Ἐδῶ μ' ἐμὲ θὰ μείνῃ,
Καὶ δοῦλός μου θὰ γείνῃ
Νὰ μὲ ὑπηρετῇ».

Ἐφάνη μοι γελοία
Τοιαύτη ὁμιλία,
Πλὴν τὸν αὐτὸν καιρὸν
Αὐτὸς ὁρμᾷ, προβαίνει
Μ' ἁρπάζει καί με δένει
Εἰς δένδρον ἰσχυρόν.

«Μή, λέγω, Ἔρωτά μου,
Εἰς τὴν ἁπλότητά μου
Μὴ παραξενευθῇς.
Σκληρέ, δὲν μὲ λυπεῖσαι;
Τὸν δυστυχῆ με λῦσε
Νὰ φύγω παρευθύς.»

«Δὲν γίνεται». φωνάζει,
Καὶ ψαύων ἐξετάζει
Τὸν κόμβον τὸν σκληρόν.
«Νὰ φύγῃς μὴ ἐλπίσῃς·
Δεσμώτης μου θὰ ζήσῃς
Ἐπὶ πολὺν καιρόν.»

Ἀπέμεινα δεμένος,
Καὶ λέγω τεθλιμμένος
Παράπονα πολλά.
Ἀλλὰ μετ' ἀπαθείας
Τὸ τέκνον τῆς Κυπρίας
Μὲ βλέπει καὶ γελᾷ.

---

33. ΕΙΣ ΥΠΝΟΝ

Ὦ ὕπνε, δῶρον ἀγαθὸν
Τοῦ ὄντος ἀπ' αἰῶνος,
Σὲ φίλαν ἔχω βοηθόν.
Σὺ ἐκ τῶν τόσων μου παθῶν
Μ' ἀνακουφίζεις μόνος.

Μακρὰν ὁσάκις ταραχῆς
Κλεισθοῦν τὰ βλέφαρά μου,
Στιγμὰς διάγω εὐτυχεῖς·
Τοὺς πόνους χάνω τῆς ψυχῆς·
Καὶ παύουν τὰ δεινά μου.

Συχνάκις ὅμως λησμονεῖς
Τὴν θλιβεράν μου κλίνην,
Καὶ ἄϋπνον δὲν μὲ πονεῖς,
Ἀλλὰ μ' ἀφίνεις ἀπηνὴς
Εἰς πόνους, εἰς ὀδύνην.

---

34. ΑΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

Μορφὴ θεᾶς ἐρατεινῆς
Καὶ φῶς τὸ φῶς θαμβόνον,
Πῶς τὴν ψυχήν μου συγκινεῖς
Καὶ τὴν πικρὰν τῶν πόνων
  Μ' ἐπότισας φιάλην!
Ἡ οὖσα μόνη μου ἐλπὶς
Καὶ τέρψις καὶ χαρά μου,
Ὦ! μὴ τὸν φίλον σου λυπῇς.
Ἰδὲ τὰ δάκρυά μου.
  Δὲν θέλω χάριν ἄλλην.

Εἰς τὰ δεινά μου πλὴν καὶ σὺ
Ἀμέτοχος τὰ τόσα,
Ἀντί, φωτὸς ἀκτὶς χρυσῆ
Τὸ σκότος διασπῶσα
Νὰ μὲ παρηγορήσῃς·
Ἀντί, σκληρά, νὰ λυπηθῇς
Τὸν ἐραστὴν καὶ φίλον,
Δι' ἀνιάτων προσπαθεῖς
Πληγῶν ἀλλεπαλλήλων
Τὰ πάθη μου ν' αὐξήσῃς.

35. ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ

Ῥόδον, ὅπερ ἄρτι θάλλον
Μόνον σὺ ἐκ τόσων ἄλλων,
Τύχην εἶχες νὰ λαμπρύνῃς
Τὴν λαμπρὰν στολὴν ἐκείνης,
Κ' εἰς αὐτῆς τὸ στῆθος μένον
Ἐλαφρῶς προσηρμοσμένον
Ἄλλην εἶχες εὐωδίαν,
Νέαν εἶχες εὐμορφίαν,
Λέγε, λέγε μοι, ἀφίνει
Τόσους στεναγμοὺς κ' ἐκείνη,

Ὡς ἀφίνει τόσον πλῆθος
Τὸ πολύστονόν μου στῆθος;
Πλὴν, τί βλέπω; ἐμαράνθης
Ἐκ τῆς θέρμης, ἣν ᾐσθάνθης.
Φύλλα ἔχεις ἄνευ δρόσου.
Εἶν' ἐγγὺς ὁ θάνατός σου.
Ἡ θερμότης ἄχ! ἐκείνη
Πῦρ εἰς σὲ θανάτου χύνει,
Κ' εἰς ἐμὲ πηγὴ θὰ ἦτον
Ζωῆς, δρόσου καὶ χαρίτων!

---

36. ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ποθητὴ παρθένε, ἥτις
Μ' ἐφελκύεις ὡς μαγνήτης,
Τῶν βημάτων σου ὀπίσω
Ἄφες με ν' ἀκολουθήσω.
Ἄφες δάκρυα νὰ χύσω
Ἔρωτος ἐνώπιόν σου·
Εὐτυχὴς πρὸ τῶν ποδῶν σου
Ἐπαχθῆ ζωὴν ν' ἀφήσω.
Ὦ! ἰδέ, ἰδὲ πῶς πάλλει
Ἡ ἀλγοῦσά μου καρδία·

Πόση διὰ σὲ πικρία
Τὴν ψυχήν μου περιβάλλει.
Θῦμ' ἀθῷον δὲν λυπεῖσαι
Ἂν χαθῶ τοῦ ἔρωτός μου;
Ἐπὶ γῆς σὺ μόνον εἶσαι
Ἡ ζωή, ὁ θάνατός μου!

---

37. ΚΩΜΟΣ

Ἀστέρες φωτοβόλοι
Τὸν οὐρανὸν κοσμοῦσι·
Μακρόθεν ἀντηχοῦσι
  Ποιμενικοὶ αὐλοί.
Γελᾷ ἡ φύσις ὅλη·
Τὸ ἄλσος ψιθυρίζει·
Ἡ βρύσις κελαρύζει,
  Ὁ ἔρως προσκαλεῖ.

Ἐγέρθητι, γλυκεῖα,
Ἐκ τῆς ἡσύχου κλίνης.
Ἐλθὲ νὰ μοῦ ἡδύνῃς
  Τὰς θλίψεις τῆς ψυχῆς.

Ἐλθέ, παρηγορία
Καὶ ὄνειρον κ' ἐλπίς μου.
Ὁπόταν ᾖσ' ἐγγύς μου
Ῥεμβάζω εὐτυχής.

---

38. ΝΥΞ

Ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας
Ἐχάθη σβυνομένη.
Ἡ δρόσος τῆς ἑσπέρας
Τῆς γῆς τὰ χόρτα ῥαίνει,
  Τοὺς στάχυς τοῦ ἀγροῦ.
Πανσέληνος φωτίζει
Τοὺς λόφους, τοὺς λειμῶνας
Καὶ σάπφειρον δανείζει
Εἰς τὰς λευκὰς σταγόνας
  Τοῦ πίπτοντος ὑγροῦ.

Λαμπρὰ σελήνη, χῶσου
Ὀπίσω τῆς νεφέλης·
Ἢ ἄπελθε, τὸ φῶς σου
Νὰ χύνῃς ὅσον θέλεις,
  Εἰς ἄλλον οὐρανόν.

Ἐγὼ κ' ἡ φιλουμένη
Τὸ φῶς δὲν ἀγαπῶμεν.
Ἐκ τούτου κεκρυμμένοι
Τερπνὰς στιγμὰς περῶμεν
Εἰς δάσος σκοτεινόν.

---

39. ΙΑΤΡΟΣ

Εἰς τοῦ στήθους μου τὸ βάθος
Ἐμφωλεύει μέγα πάθος,
Κ' ὑποφέρω τόσους χρόνους
Τῆς καρδίας μου τοὺς πόνους.
Διὰ σὲ τὸ πάθημά μου·
Διὰ σὲ τὰ βάσανά μου·
Διὰ σὲ ἡ φλὸξ ἐκείνη,
Ἥτις μαίνεται πυρίνη.

Σύ, ὁ μόνος ἰατρός μου
Καὶ θεὰ παρήγορός μου,
Ἂν θελήσῃς μ' εὐκολίαν
Θά μοι δώσῃς τὴν ὑγίειαν.
Ἓν, ὦ κόρη, φίλημά σου,
Ἓν γλυκὺ μειδίαμά σου

Δύναται ζωὴν νὰ δώσῃ,
Κ' ἐκ τοῦ τάφου νά με σώσῃ.

---

40. ΧΕΙΛΗ

Χαριτόβρυτέ μου φίλη,
Τὰ κοράλλινά σου χείλη
Ῥόδου εἶναι τρυφερότης,
Ῥόδου εἶναι ὡραιότης.
Πλὴν τὰ χείλη σου, θεά μου,
Ἄχ! δὲν εἶναι ἰδικά μου,
Ὥστε νὰ γευθῶ τῆς δρόσου
Τοῦ ὡραίου στόματός σου.

Ἂν ἡ Μοῖρα δὲν θελήσῃ
Ἐπὶ γῆς νὰ μ' εὐνοήσῃ·
Ἂν ἐγὼ δὲν εὐτυχήσω,
Φίλη μου, νὰ σὲ φιλήσω,
Σ' ἐξορκίζω νὰ θελήσῃς
Σὺ νεκρὸν νὰ μὲ φιλήσῃς,
Νὰ ἐμβῶ χωρὶς δακρύων
Εἰς τοῦ Χάρωνος τὸ πλοῖον.

---

41. ΕΙΣ ΜΑΙΟΝ

Ἀνθοφόρος ἦλθες πάλιν,
Τῆς Ἀνοίξεως υἱέ.
Μὲ λαμπρότητα μεγάλην
Ἀνεφάνης, Μάϊε.
Ἦλθες πάλιν καὶ πρασίνη
Χλόη σκέπει τὸ βουνόν,
Καὶ ἡδεῖαν
Διαχύνει
Μελῳδίαν
Τὸ πτηνόν.

Ἀλλ' ἐὰν τῶν σῶν ἀνθέων
Τέρπῃ ἄλλους ἡ ὀσμή,
Καὶ πληθὺς χαρίτων νέων
Μὲ χαρὰν τὴν γῆν κοσμῇ,
Μαρτυροῦσιν οἱ παλμοί μου
Ἐνδομύχους συμφοράς.
Τεθλιμμένη
Ἡ ψυχή μου
Εἶναι ξένη
Τῆς χαρᾶς.

Λάβε τἄνθη σου ὀπίσω·
Εἶναι δόσις περιττή.
Τώρα ποῦ νὰ τὰ χαρίσω
Ἀφοῦ μ' ἄφησεν αὐτή;
Ὄχι! δός μοι. Δὲν ἀντέχω
Εἰς τοῦ στήθους τὸν βρασμόν.
Ἀποπνέων
Θὰ τὰ ἔχω
Τελευταῖον
Στολισμόν.

Ἀνθοφόρος ἦλθες πάλιν,
Τῆς Ἀνοίξεως υἱέ.
Μὲ λαμπρότητα μεγάλην
Ἀνεφάνης, Μάϊε.
Ἐπὶ γῆς ὁπόταν στρώσῃς
Πέπλον πάλιν μαγικόν,
Ἄνθη χύνων,
Θά μοι δώσῃς
Ἓν σου κρίνον
Νεκρικόν;

42. ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ὦ τῆς πρώτης ἡλικίας
Ποθητοί, γλυκεῖς μου χρόνοι,
Ζωηρότης φαντασίας
Μάτην σᾶς ἀνανεόνει.
Εἰς τὸν χρόνον δεδεμένοι,
Μετ' αὐτοῦ ταχεῖς κινεῖσθε.
Ὅσον οὗτος διαβαίνει
Τόσον σεῖς μακράν μου εἶσθε.

Ὑπ' ἀδόλου εὐφροσύνης
Νεανίας ἐφερόμην,
Εἰς τοὺς κόλπους τῆς γαλήνης
Ἀταράχως ἐκοιμώμην,
Τέρψιν εἶχον εἰς τὰ στήθη
Καὶ χαρὰν χρυσῶν ἐλπίδων,
Ὅμως τὄνειρον ἐλύθη
Καὶ κλαυθμοὺς καὶ θρήνους εἶδον.

Ὦ νεότης μου χαμένη·
Ποθητοί, χρυσοῖ μου χρόνοι,
Εἰς τὰ δάκρυα μοὶ μένει
Ἡ ἀνάμνησίς σας μόνη.

43. ΕΙΣ ΑΗΔΟΝΑ

Ἀηδών μου, μὴ ὡς πρῶτον
Ψάλλῃς ᾄσματα εἰρήνης·
Μὴ ἀγάπης, μὴ ἐρώτων
Χαρμοσύνους τόνους χύνῃς.
Διὰ φθόγγων ἀσυνήθων
Καὶ φωνῆς ἀγνώστου ἄλλης
Εἰς τοῦ τάφου μου τὸν λίθον
Ἔρχου κλαίουσα νὰ ψάλλῃς.
Ἔρχου, ἔρχου σὺ καὶ θρήνει·
Κλαῖε σὺ τὸ πάθημά μου.
Ἡ ἀναίσθητος ἐκείνη
Εἶναι ξέν' εἰς τὰ δεινά μου.

---

44. Ο ΗΧΟΣ ΤΩΝ ΚΩΔΩΝΩΝ

Ταχεροπόρα νέφη
Σαπφείρου χρῶμα στέφει,
Κ' ἐαρινὴ γαλήνη
Μελαγχολίαν χύνει.

Διάγγελος κηδείας
Ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας
Ἡ κροῦσις τῶν κωδώνων
Θρηνώδη χύνει τόνον.
Τὸ σήμαντρον τὸ θεῖον
Τὸν θάνατον μηνῦον,
Μὲ φθόγγους ἐξοδίους
Θρηνεῖ τοὺς μακαρίους.

Εἰς τὸν θρηνώδη τόνον
Τῶν ἱερῶν κωδώνων
Ἐπάνω πρὸς τὰ θεῖα
Μὲ σύρ' ἡ φαντασία.
Πολίτης ἄλλης σφαίρας
Τῆς γῆς μας λαμπροτέρας
Φαντάζομ' αἰωνίας
Ἡμέρας εὐτυχίας.
Ἐκεῖ σε, φίλη, ἄνω
Ἂν ἐπὶ γῆς σὲ χ άνω,
Θὰ περικλείσω πάλιν
Εἰς ταύτην τὴν ἀγκάλην.

---

45. ΘΡΗΝΟΣ

Μὲ τὴν λύσσαν τοῦ χειμῶνος
Ἀντηχοῦν οἱ στεναγμοί μου,
Καὶ περιπλανῶμαι μόνος
Εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.
Ἄπελπις θνητὸς προβαίνω
Εἰς τὸν θυελλώδη βίον,
Καὶ τὰ ὄμματα ὑγραίνω
Μὲ τὸ ῥεῦμα τῶν δακρύων.

Δὲν δακρύουσι τὰ ἴα
Καὶ τὰ ῥόδα κ' ἡ μυρσίνη
Ὅταν λάμπουσα πρωΐα
Μαργαρίτας δρόσου χύνῃ;
Ἐκ τῆς πάχνης ῥαντισμένη
Δὲν δακρύζει ὅλ' ἡ φύσις;
Ὀφθαλμοί μου δακρυσμένοι,
Κλαίετε καὶ σεῖς ἐπίσης!

Γοερὸν ἐκφέρων τόνον
Δὲν στενάζει ὁ βορέας
Μεταξὺ τῶν καλαμώνων,
Εἰς τοὺς κλάδους τῆς ἰτέας;

Ὑπὸ θύελλαν ἀγρίαν
Δὲν στενάζει ὅλ' ἡ φύσις;
Θυελλώδης μου καρδία,
Στέναζε καὶ σὺ ἐπίσης.

---

46. ΑΠΕΛΠΙΣΜΟΣ

Ἐρατεινὴ θεά μου,
Σὲ εἶχον καύχημά μου·
Σὲ παῦσιν τῆς πικρίας
Βαρυαλγοῦς καρδίας.
Πλὴν σ' ἔχασα, καὶ μόνος
Ἐν θλίψει ἀλγηδόνος
Λυποῦμαι καὶ στενάζω,
Καὶ τὄνομά σου κράζω.
Ὦ μή, ὢ μὴ θελήσῃς
Τὸν φίλον σου ν' ἀφήσῃς.
Ἐπίστρεψον καὶ πάλιν
Εἰς ταύτην τὴν ἀγκάλην.
Πλὴν ἄχ! ἡ φύσις κλαίει·
Θανάτου πνεῦμα πνέει.
Τὸ τρυφερόν σου σῶμα
Ἐκάλυψε τὸ χῶμα.

Οἱ στεναγμοὶ ἐκεῖνοι,
Τὰ δάκρυα, οἱ θρῆνοι
Δὲν θὰ τὸ κατορθώσουν
Ζωὴν εἰς σὲ νὰ δώσουν.
Λοιπὸν πρὸς τί βραδύνω;
Ἰδοὺ τὸ ζῆν ἀφίνω,
Καὶ μ' ἀνοικτὴν ἀγκάλην
Πετῶ νὰ σ' εὕρω πάλιν.

---

47. ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Εἰς τὰ βουνὰ
Τὰ σκοτεινὰ
Τὴν μέσην νύκτα τρέχω.
Ἀφόρητά μου τὰ δεινά.
Μὲ δάκρυα παντοτινὰ
Τὰς παρειάς μου βρέχω.

Ἄχ διὰ τί,
Ἀγαπητή,
Δὲν σπεύδεις νά με σώσῃς;
Σὲ ἡ καρδία μου ζητεῖ·
Κ' ἐγγὺς τοῦ τέλους της, αἰτεῖ
Ζωὴν αὐτῇ νὰ δώσῃς.

Πρὸς τί ἀργεῖς
Ἐντὸς τῆς γῆς
Ὦ τάφε, νά με κλείσῃς;
Γελᾷ ἐκείνη ἀναλγής.
Σὺ, πάσης φάρμακον πληγῆς,
Τὴν φλόγα μου θὰ σβύσῃς.

---

48. ΔΙΑ ΤΙ;

Ἔγγισέ μου, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου,
Ἔγγισέ μου τὸ στῆθος κ' εἰπέ μοι
Διὰ τί οὕτω πάλλει καὶ τρέμει,
Καὶ παθῶν τὸ μαστίζει πληθύς.
Ὅταν ἔλθῃς, εἰπέ μοι, ἐγγύς μου,
Διὰ τί ὅλος καίομαι, φίλη;
Διὰ τί ὡς ἀνοίξω τὰ χείλη
Στεναγμὸς ἀναβαίνει βαθύς;

Διὰ τί ἐκ τοῦ θείου φωτός σου
Νέαν λάμψιν λαμβάν' ἡ ψυχή μου;
Δέν με τέρπει πλὴν σοῦ, ποθητή μου,
Ὅ,τι ἄλλο τῆς γῆς ἀγαθόν;

Διὰ τί, ἄνθος ἄμοιρον δρόσου,
Ἄνευ σοῦ δὲν μ' εὐφραίνει ὁ βίος;
Ἄχ! εἰπέ, διὰ τί αἰωνίως
Σ' ἐνθυμοῦμαι, σὲ μόνην ποθῶν;

---

49. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Εἰς ὡρισμένον μέρος
Ὁ Ἄρης καὶ ὁ Ἔρως
Εἰς ἔξαψιν θυμοῦ,
Τὸ αἷμά των νὰ χύσουν
Καὶ νὰ μονομαχήσουν
Προέβησαν ὁμοῦ.

Ὁ Ἄρης μὲν ἐφόρει
Φαρέτραν, τόξον, δόρυ,
Ἀσπίδα τρομεράν,
Ἀμφίστομον ῥομφαίαν
Καὶ περικεφαλαίαν
Καὶ λόγχην σιδηρᾶν.

Ὁ δ' Ἔρως ἄνευ ἄλλων
Παρασκευῶν μεγάλων
Καὶ ὅπλων περιττῶν,

Ἓν βέλος ἀνδροφόνον,
Ἓν βέλος εἶχε μόνον
Ὀξὺ καὶ πτερωτόν.

Ἡ ὥρα ἦλθε. Χαίρων
Καὶ τρομερὰν προφέρων
Ὁ Ἄρης ἀπειλήν,
Τὸ δόρυ ἀνατείνει,
Τὸ ῥίπτει, πλὴν εὐθύνει
Ἀσκόπως τὴν βολήν.

Ἀλλ' εἰς τὸ ἄλλο μέρος
Ἱστάμενος ὁ Ἔρως
Τοξότης ἀπαθής,
Ἐσκόπευσε, κ' ἐμπρός του
Ἐξαίφνης ὁ ἐχθρός του
Κατέπεσε τρωθείς.

Ὁ Ἄρης μόλις πνέει,
Κ' ἐκ τῆς πληγῆς του ῥέει
Τὸ αἷμα κατὰ γῆς.
«Ὦ πικροτάτη μοῖρα»
Ἐφώναζε, τὴν χεῖρα
Κρατῶν πρὸ τῆς πληγῆς.

Ὁ δὲ μικρὸς γελάσας,
Κ' ἐκεῖνον πλησιάσας
Μὲ θάῤῥος νικητοῦ,
«Ἰδού, τῷ εἶπε, πάθε,
Καὶ τὴν ἀξίαν μάθε
Τοῦ βέλους μου αὐτοῦ».

---

50. ΕΙΣ ΕΑΡ

Ῥοδοδάφνη ἀναθάλλει·
Χελιδὼν ἐκ νέου ψάλλει·
Εὐανθὴς ἀμυγδαλέα
Ἐξαπλόνει φύλλα νέα,
Καὶ τὸ ἔαρ εἰς κοιλάδας,
Εἰς βουνά, εἰς πεδιάδας
Μ' ἐλαφρὸν προβαῖνον πόδα,
Χύνει μήκωνας καὶ ῥόδα.

Ὦ σὺ ἔαρ, τὸ ὁποῖον
Στέφανον κρατεῖς ἐξ ἴων,
Καὶ ἀεὶ προβαίνεις νέον,
Ἀνθοφόρον καὶ ὡραῖον,
Δός, ὢ δὸς κ' εἰς τὰς καρδίας

Νέαν χάριν εὐθαλσίας·
Ὅπως δίδεις νέα κάλλη
Εἰς τὴν φύσιν, ἥτις θάλλει.

---

51. ΟΙ ΔΥΟ ΤΕΤΡΩΜΕΝΟΙ

Χωρὶς τινος αἰτίας
Τὸ τέκνον τῆς Κυπρίας,
   Τῆς γῆς ἡ συμφορά,
Ἐτόξευε καὶ νέαν
Ἐπλήγονεν ὡραίαν
   Μὲ βέλη φλογερά.

Κ' ἡ νέα εἰς ἐκείνας
Τὰς καυστικὰς ὀδύνας
   Πρὶν ἡ ἀφανισθῇ,
Μετὰ κλαυθμῶν καὶ θρήνων
Ἐξώρκιζεν ἐκεῖνον
   Νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῇ.

Ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀθλίαν
Δεικνύων ἀσπλαγχνίαν
   Ὁ μέγας τοξευτής,

Τὸ τόξον του ἁρπάζει
Καὶ πάλιν ἑτοιμάζει
Νὰ ῥίψῃ κατ' αὐτῆς.

Ὁρμῶ, χωρὶς ν' ἀργήσω,
Νὰ τὴν ὑπερασπίσω,
Ἀλλ' ὢ φορὰ δεινή!
Τὸ βέλος κατ' εὐθεῖαν
Μ' εὑρίσκ' εἰς τὴν καρδίαν,
Μὲ ῥίπτ' ἡμιθανῆ.

Ἐντεῦθεν ἡνωμέναι
Οἱ δύο πληγωμένοι
Βιοῦμεν ἐπὶ γῆς,
Ἀλλήλοις βοηθοῦντες,
Καὶ φάρμακα ζητοῦντες
Τῆς φλογερᾶς πληγῆς.

---

52. Η ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ

Ἄχ! διὰ τί ὁ κεραυνὸς
Νὰ μή με κατακαύσῃ,

Ἡ εὔσπλαγχνος ὁ οὐρανὸς
Τὸν βίον μου νὰ παύσῃ ;
Τῆς ὄψεως νὰ στερηθῶ
Ἐπαίτης καὶ ἀλήτης
Πρὶν ἢ μὲ κάμῃ νὰ χαθῶ
Ἡ μαγικὴ μορφή της ;
Τὴν εἶδα, κ' ἔκτοτε ψυχῆς
Εἰρήνην δὲν εὑρίσκω,
Ἀλλὰ θρηνῶν καὶ δυστυχὴς
Ἀπαύστως ἀποθνήσκω.

---

53. ΠΡΟΤΡΟΠΗ

Παρθένοι, αἱ λαμπρύνουσαι
Τὴν γῆν, καὶ μέλι χύνουσαι
  Εἰς τὸν πικρόν μας βίον,
Ποῦ εἶσθε προσκαλούμεναι ;
Τί φεύγετε φοβούμεναι
  Τὸ πτερωτὸν παιδίον ;

Καὶ τί ἀπολαμβάνετε
Ἐὰν ματαίως χάνεται
  Ἡ ἀνθηρὰ νεότης ;

Οἱ ζῶντες θὰ γηράσωμεν,
Καὶ τὰ καλὰ θὰ χάσωμεν
Τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.

Τὴν συστολὴν ἀφήσατε·
Τοῦ στήθους ἐξηγήσατε
Τὸν πόθον ἐλευθέρως,
Καὶ ἄφετε νὰ τρέξωμεν
Καὶ τἄνθη νὰ συλλέξωμεν
Ἃ δίδωσιν ὁ Ἔρως.

---

54. ΣΥ ΚΑΙ ΕΓΩ

(Μίμησις ἐκ τῶν τοῦ Geibel)

Ἐγὼ ἐν ὥρᾳ θερινῇ
Τὸ ἄνθος τοῦ λειμῶνος·
Σὺ δρόσος εἶσαι πρωϊνὴ
Καὶ αὔρα ζωογόνος.
Ἐγὼ ἀδάμας σκοτεινὸς
Ὑέλου χρῶμα ἔχων·
Φωτὸς σὺ δίσκος φαεινὸς
Τὴν λάμψιν μοι παρέχων.

Ἐγὼ ἐν σκότει καὶ σιγῇ
Ὁ Μέμνων τῆς ἐρήμου·
Ἐκ σοῦ, ῥοδόπεπλος αὐγή,
Κινεῖται ἡ φωνή μου.
Ἐγὼ θνητὸς ἐλεεινός,
Μεστὸς παθῶν καὶ θρήνων·
Σὺ ἄγγελος ἐρατεινός,
Χαρὰν καὶ λάμψιν χύνων!

---

55. ΕΠΙΤΙΜΗΣΙΣ

Σ' ἀγαπῶ· ἄχ! συμφορά μου!
Τὰ δεινά μου δὲν πονεῖς.
Τοὺς παλμούς, τὰ δάκρυά μου,
Ὦ σκληρά, καταφρονεῖς.
Σ' ἀγαπῶ. Ζωῆς στεροῦμαι
Τόσων ἔμπλεως παθῶν,
Μάτην πλὴν σ' ἐπικαλοῦμαι
Ἄγγελόν μου βοηθόν.
Σ' ἀγαπῶ. Ἂν ἔχω τώρα
Σπαραγμὸν ἐγὼ ψυχῆς,
Καὶ εἰς σὲ θὰ ἔλθῃ ὥρα
Νὰ στενάζῃς δυστυχής!

56. ΕΛΘΕ ΚΑΙ ΣΩΣΟΝ ΜΕ

Σὲ εἶδα, κόρη ἔξοχε,
Παρθένε ποθουμένη,
Κ' ᾐσθάνθην αἴφνης ἔκθαμβος
   Παλμοὺς καὶ ταραχήν.
Ἐνώπιόν μου ἔκτοτε
Ἀπαύστως φαινομένη
Προσμειδιᾷς δεσμεύουσα
   Τὸν νοῦν μου, τὴν ψυχήν.

Ἀλλὰ μακρὰν σου ἔμεινα
Μὲ δακρυόεν ὄμμα,
Καὶ πόνων ἔχω ἔμπλεων
   Καὶ ἄχαριν ζωήν.
Ἐλθέ, ἐλθὲ καὶ σῶσόν με
Ἐνόσῳ ζῶ ἀκόμα,
Καὶ παῦσον τῶν δακρύων μου
   Τὴν ἄπαυστον ῥοήν.

---

57. Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ὑγρὰ τὰ βλέφαρά μου,
Πηγὴν δακρύων χύνω.
Ἀγάπη μου, σ' ἀφίνω
  Καὶ φεύγω δυστυχής.
Ἀλλ' ἄχ! τὸ πάθημά μου
Σὲ ὅλως δὲν ταράττει,
Ἐνῷ ἐμὲ σπαράττει
  Τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς.

Ἀντίθεσις ὁποία!
Ἐκεῖ τὸ σύμπαν χαίρει·
Ἐδῶ παλμοὺς προσφέρει
  Τῶν πόνων ἡ κοιλάς.
Σὺ ζῇς ἐν εὐθυμίᾳ,
Ἐγὼ θρηνῶν ἐκπνέω.
Ἀναχωρῶ καὶ κλαίω,
  Σὺ μένεις καὶ γελᾷς.

58. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΟΥ

Όταν νὺξ βασιλεύῃ βαθεῖα,
Κ' ἔχω πλήρη πικρίας ψυχήν,
Πρὸς Θεὸν ὑπὲρ σοῦ, ἐρασμία,
Κατευθύνω θερμὴν προσευχήν.
Εἴθ' ἐγὼ ἀντὶ σοῦ πάντα πόνον,
Πᾶσαν θλῖψιν νὰ φέρω ψυχῆς.
Εὐτυχὴς καὶ φαιδρὸς εἶμαι μόνον
Όταν ἦσαι φαιδρὰ κ' εὐτυχής.

---

59. ΛΙΛΛΑ

(Μίμησις ἐκ τῶν τοῦ Gleim)

Λίλλα ψάλλει. Μελῳδία
Φίλης ἀντηχεῖ φωνῆς.
Πρόβατά μου, ἡ γλυκεῖα
Πλησιάζει ποιμενίς.
Ἐκ τοῦ λόφου προχωροῦσα
Ἄνθη εὔχροα φορεῖ,
Καὶ φαιδρά, ἐμὲ ζητοῦσα,
Πρὸς ἡμᾶς ταχυπορεῖ.

Οἴμοι! Τίς ἐξ ὀφθαλμῶν μου
Αἴφνης ἔκρυψεν αὐτήν;
Δεῖξόν μοι, ὦ ποίμνιόν μου,
Τὴν θεὰν τὴν λατρευτήν.
Πρόβατά μου, σᾶς ἀφίνω,
Ὡς πτηνὸν ταχὺς πετῶν,
Καὶ τὴν πτῆσιν διευθύνω,
Μὲ παλμοὺς αὐτὴν ζητῶν.

---

60. WIEDERSEHEN

Λοιπὸν σὲ βλέπω πάλιν!
Ὢ τέρψις τῆς ψυχῆς!
Κ' εἰς ταύτην τὴν ἀγκάλην
Σὲ θλίβω εὐτυχής.
Λοιπὸν ἡ ὥρα, φίλη,
Ἐπῆλθεν ἡ χρυσῆ.
Παράδος μοι τὰ χείλη
Καὶ φίλει με καὶ σύ.
Μακράν σου δυστυχία,
Τὰ πάντα ζοφερά.
Τὴν φύσιν ἐρημία
Κατεῖχε θλιβερά.

Ἀλλ' ἦλθες πάλιν, φῶς μου,
Ἀστήρ μου χρυσαυγής!
Κ' εὐδαιμονέστερός μου
Δὲν εἶν' ἐπὶ τῆς γῆς.

---

61. ΚΑΡΔΙΑ

(Μίμησις ἐκ τῶν τοῦ Heine)

Φεῦγ' ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας·
Τὸ λυκόφως προχωρεῖ.
Ἀναβαίνουν τοὺς αἰθέρας
Τῶν ἀστέρων οἱ σωροί.
Εἰς τὰ βάθη τῶν κοιλάδων,
Εἰς τὰ ὕψη τῶν βουνῶν,
Χλοερῶν ἐν μέσῳ κλάδων
Κατεκλίθη τὸ πτηνόν.
Ὅλ' ἡ γῆ μακρὰν τῶν πόνων
Ἡσυχάζει εὐτυχής,
Σύ, καρδία, πάλλεις μόνον·
Μόνον σὺ ἀνησυχεῖς.
Πλὴν κ' εἰς σέ, κ' εἰς σὲ θὰ φθάσῃ
Τῆς εἰρήνης ὁ καιρός,
Ὅταν λόφος σὲ σκεπάσῃ,
Τάφου λόφος κρυερός.

---

62. Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΟΥ

Ἦλθες, ὥρα ποθουμένη,
Ἦλθες, ὥρα μακαρία,
Ἣν πρὸ χρόνων τεθλιμμένη
Περιέμενε καρδία.

Ὁ φωσφόρος τῆς ἡμέρας
Τώρ' ἀλλοῖος ἀνατέλλει,
Καὶ ἀκτῖνας λαμπροτέρας
Εἰς τὴν οἰκουμένην στέλλει.
Τώρα εὔοσμοι ἀνθῶνες
Ὡς εἰς ἔαρ ἀναθάλλουν,
Τέττιγες καὶ ἀηδόνες
Εὐφροσύνης ᾆσμα ψάλλουν,
Αὔρα δροσερὰ προσπνέει,
Καὶ τὸ δάσος ψιθυρίζει,
Καὶ τερπνὸς ὁ ῥύαξ ῥέει,
Καὶ χαρὰ τὸ πᾶν στολίζει.

Ἦλθες, ὥρα ποθουμένη,
Ἦλθες, ὥρα μακαρία,
Ἣν πρὸ χρόνων τεθλιμμένη
Περιέμενε καρδία.

63. ΕΥΘΥΜΙΑ

Ὦ φίλοι, τὸ δάσος ἡμᾶς προσκαλεῖ.
Ἡ δρῦς ψιθυρίζει·
Ἡ αὔρα δροσίζει·
Ὁ τέττιξ λαλεῖ.

Ὁ Βάκχος προσφέρει τὸν θεῖον ζωμόν.
Ὁ παῖς τῆς Κυπρίας,
Κεντῶν τὰς καρδίας,
Ἐγείρει παλμόν.

Δὲν ζῇ αἰωνίως κἀνεὶς τῶν θνητῶν.
Ὁ χρόνος προβαίνει,
Κ' ἡμεῖς δεδεμένοι
Πετῶμεν μ' αὐτόν.

Λοιπὸν σύνθημά μας ἂς ἦναι χαρά·
Κιθάρα, φιάλη,
Καὶ κόρης ἀγκάλη
Θερμή, τρυφερά.

64. ΕΡΩΤΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ

Ἐκοιμώμην εἰς τὸ σκότος
Ἔαρος νυκτὸς γελώσης,
Καὶ μ' ἐξύπνισεν ὁ κρότος
Ὡς περιστερᾶς πετώσης.
Κ' εἶδα λάμψιν καὶ σπινθῆρας,
Καὶ τῆς κλίνης μου πλησίον
Τόξον ἔχον εἰς τὰς χεῖρας
Εἶδα εὔμορφον παιδίον.
«Ὦ! σὺ εἶσαι· σὺ ὁ Ἔρως,
Ὁ υἱὸς μητρὸς φιλτάτης!
Πλὴν τί ἔρχεσαι ἀκαίρως;
Τί τὸν ὕπνον μου ταράττεις;»
— «Φίλε, μ' ἔστειλεν ἐκείνη
Ἡ παρθένος ἡ γλυκεῖα,
Ἥτις ἐκ τοῦ νῦν θὰ μείνῃ
Δέσποινά σου καὶ κυρία».
Εἶπε καὶ στοργὴν δεικνύον
Καὶ θερμὰ προσφέρον χείλη,
Τὸ παμπόνηρον παιδίον
Μὲ ἠσπάζετο, μ' ἐφίλει.

Πόνον ἡ προσέγγισίς του
Μοὶ παρέσχεν ἀσυνήθη·
Ἐκ τῆς καυστικῆς ἀφῆς του
Πῦρ ἐντός μου διεχύθη,
Κ' ἡσυχίαν δὲν εὑρίσκω
Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης,
Ἀλλ' ἀπαύστως ἀποθνήσκω
Πλήρης πάθους καὶ ὀδύνης.

---

65. Ο ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΣ

Ἂν τὴν στιχουργίαν ψέγῃ
Καὶ γελᾷ ὁ μικρολόγος,
Μοὶ ἀρέσκει. Ὅ,τι λέγει
Δέν το λέγει παραλόγως.
Ἀφ' ἧς ὥρας εἰσηγμένη
Διεδόθ' ἡ στιχουργία
Ἡ αὐτὴ ἀπαύστως μένει
Ὁμοιοκαταληξία.
Οὕτως, ὁ συρράπτων στίχους,
Λέξεις θέλων ἀντιστοίχους,
Εἰς τὴν λέξιν φθάνων «λύρα»
Γράφει πρόχειρον τὴν «χεῖρα».

Μετὰ «ψάλλει»
Γράφει «κάλλη,»
Μετὰ «χρόνους»
Γράφει «πόνους,»
Μετὰ «στῆθος»
Γράφει «πλῆθος».
Ὅσον ὅμως καὶ δικαίως
Ἂν γελᾷ ὁ μικρολόγος,
Πρέπει ν' ἀκουσθῇ βεβαίως
Καὶ τοῦ στιχουργοῦ ὁ λόγος.
«Μή τις, λέγει, μ' ἐπικρίνῃ·
Δὲν τὸ βλέπετε; ἡ λύρα
Τῶν χορδῶν τοὺς φθόγγους χύνει
Κρουομένη μὲ τὴν χεῖρα.
Καὶ τί ἄρα νὰ ποιήσω;
Πῶς αὐτὴν νὰ ἐμποδίσω,
Ὅταν κρουομένη ψάλλῃ
Τῆς ἀγάπης μου τὰ κάλλη;
Μήπως θέλω, μήπως χαίρω,
Ὅτι τώρα τόσους χρόνους
Ἀνιάτου πάθους φέρω
Τόσας φλόγας, τόσους πόνους,
Καὶ τὸ δύστηνόν μου στῆθος
Στεναγμῶν ἐκφέρει πλῆθος;»

66. ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Πολυτάραχε καρδία,
Δυσπαθοῦσα τί ἐλπίζεις;
Τί πενθεῖς ἐν ἀγωνίᾳ
Καὶ τὴν μοῖραν ὀνειδίζεις
 Ὡς κακὴν καὶ πονηράν;
Πρέπει πλέον νὰ γνωρίσῃς
Ὅτι τῆς ζωῆς τὸν χρόνον
Δυστυχὴς θὰ διανύσῃς,
Ἔχουσ' ἄφθονον τὸν πόνον
 Καὶ σπανίαν τὴν χαράν.

Πολυτάραχε καρδία,
Ὁ Θεὸς θὰ σ' ἐλεήσῃ.
Ἡ τοῦ τάφου ἡσυχία
Τῶν βασάνων σου θὰ κλείσῃ
 Τὴν ἀκένωτον πηγήν,
Ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ τύχῃς
Νὰ πλασθῇς γενναιοτέρα
Εἰς τὰς προσβολὰς τῆς τύχης,
Ἢ κἂν ἀναισθητοτέρα
 Εἰς τῶν στεναγμῶν τὴν γῆν.

67. ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΝΟΝ

Ὦ οἶνε, νέκταρ τῶν θνητῶν
Καὶ τερψικάρδιον ποτόν,
Τοῦ Βάκχου θεῖον δῶρον,
Σὲ ψάλλω· καταδέχθητι
Καὶ τὴν ᾠδήν μου δέχθητι
Ἁρμόζοντά σοι φόρον.

Πλὴν τόσον πλῆθος αἰνετῶν
Πῶς ν' ἀριθμήσω ἀρετῶν
Χωρίς τι νὰ ἐκφύγῃ;
Σὺ εὔθυνέ με ψάλλοντα,
Διόρθονέ με σφάλλοντα,
Τὸ πνεῦμά μου ὁδήγει.

Ὁ οὐδαμῶς οἰνοποτῶν,
Ἀλλὰ τοῦ Βάκχου τὸ ποτὸν
Ἀνέπαφον ἀφίνων,
Θνητὸς ἀξιοδάκρυτος
Ὡς ἀπωθῶν ὁ ἄκριτος
Τὸν ποναπαύστην οἶνον.

Ἐνῷ τῶν ἄλλων ἡ ψυχὴ
Εὐφραινομένη εὐτυχεῖ
 Ἐν ὥρᾳ εὐωχίας,
Λαχὼν προβάτου φύσεως
Αὐτὸς εὐχαριστήσεως
 Στερεῖται θαυμασίας.

Σὲ ψάλλω, νέκταρ τῶν θνητῶν
Καὶ τερψικάρδιον ποτόν,
 Τοῦ Βάκχου θεῖον δῶρον.
Σὺ μέσον ἐξαλείψεως
Τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως,
 Καὶ πλοῦτος τῶν ἀπόρων.

Σὺ τόλμη τῶν πολεμιστῶν,
Χρυσῆ ἐλπὶς τῶν ἐραστῶν,
 Τῶν ἀμαθῶν σοφία.
Τῶν φοβερῶν κατάπαυσις,
Καὶ ὕπνος καὶ ἀνάπαυσις
 Χαρὰ κ' εὐδαιμονία.

---

68. ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Τὸν εὔοσμον οἶνον
Εὐφραίνομαι πίνων,
Καὶ βάζω, σηκόνω,
Ῥοφῶ καὶ κενόνω,
Καὶ πάλιν γεμίζω,
Καὶ πάλιν ἀρχίζω,
Κ' εὐφραίνομαι πίνων
Τὸν εὔοσμον οἶνον.

Καὶ ὅταν ἀρχίζῃ
Τὸν νοῦν νὰ ζαλίζῃ
Ἀκόμη τὸ πίνω
Τὸ νέκταρ ἐκεῖνο,
Καὶ βάζω, σηκόνω,
Ῥοφῶ καὶ κενόνω,
Καὶ πίνω καὶ πίνω,
Καὶ μέσα μου χύνω.

Ἀλλ' ὅταν μεθύσω,
Στουπὶ καταντήσω,
Πρὸς ὥραν ἀφίνω

Καὶ πλέον δὲν πίνω,
Καὶ κάτω πεσμένος
Μακρύς, τεντωμένος
Κοιμῶμαι, ῥογχάζω·
Γλυκὰ ἡσυχάζω.

Μεθ' ὕπνον ὀλίγον
Τὰ ὄμματ' ἀνοίγων
Εἰς χεῖράς μου πάλιν
Κρατῶ τὴν φιάλην,
Γεμίζω, σηκόνω,
Ῥοφῶ καὶ κενόνω,
Καὶ πίνω καὶ πίνω,
Καὶ μέσα μου χύνω.

Ἰδού, ποθητοί μου,
Πῶς ῥέ' ἡ ζωή μου.
Ἰδοὺ ἐργασία
Τῷ ὄντι ἁγία.
Μερίμνας, φροντίδας
Καὶ κόπους κ' ἐλπίδας
Εἰς ἄλλους ἀφίνω·
Κοιμῶμαι καὶ πίνω.

---

69. ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΧΩΡΙΣ ΝΕΡΟ

Ἕνας γέρος γνωστικὸς
Καὶ τοῦ κόσμου πρακτικός,
Ὅστις ἔργον του πρὸ χρόνων
Τὴν ταβέρναν εἶχε μόνον,
Μίαν μοὔδωκε καλὴν
Σὰν πατέρας συμβουλήν.

Εἶπεν· «Ἄκουσε, παιδί μου,
Ποῦ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχή μου·
Ὅσοι μῆνες μὲ τὸ ρῶ
Τὸ κρασὶ χωρὶς νερό.
Ὅσοι μῆνες δίχως ρῶ
Τὸ κρασὶ μὲ τὸ νερό».

Μ' ἄρεσεν ἡ συμβουλή,
Καὶ τὴν πρόσεχα πολύ·
Κ' ἔργον εἶχα κάθε μέρα
Νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα
Ἂν ὁ μήνας ἔχῃ ρῶ,
Ἢ θὰ βάλω καὶ νερό.

Πλὴν τὸ περασμένον θέρος
Χρόνους μ' ἄφησεν ὁ γέρος,
Καὶ κακὸς μὲ ηὗρε πόνος
Πῶς πασχίζω τώρα μόνος
Καὶ νὰ εὕρω δὲν μπορῶ
Ἂν ὁ μῆνας ἔχῃ ῥῶ.

Καὶ λοιπὸν πρὸς ἡσυχίαν
Συνειδήσεως τελείαν,
Κ' ἐπειδὴ τῇ ἀληθείᾳ
Κάθε λάθος ἁμαρτία,
Ἔχει ῥῶ, δὲν ἔχει ῥῶ,
Τὸ κρασὶ χωρὶς νερό.

---

70. ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἂν ποτέ μου λησμονήσω
Καὶ δὲν πιῶ καὶ δὲν μεθύσω,
Σὰν πλαγιάσω στὸ κρεββάτι
Δὲν 'μπορῶ νὰ κλείσω 'μάτι.
Εἰς τὸ στρῶμά μου γυρίζω
Καὶ στενάζω καὶ γογγύζω·
Τρομερὴ μὲ πιάνει τρέλλα,
Κ' ἐνθυμοῦμαι τὴν βαρέλλα.

Πλὴν καὶ ὅταν καταντήσω
Τέλος πάντων νὰ τὰ κλείσω,
'Σ τὄνειρόν μου βλέπω δράκους,
Καὶ στοιχειὰ καὶ βρουκολάκου·
Βλέπω δαίμονας καὶ Χάρον
Ποῦ μ' ἁρπάζουν ἆρον, ἆρον,
Καὶ φοβοῦμαι καὶ τρομάζω,
Καὶ 'σ τὸν ὕπνον μου φωνάζω.

Ὅταν ὅμως τὸ βροντήσω
Καὶ καλά, καλὰ μεθύσω,
Σὰν μικρὸ παιδὶ νυστάζω·
Ὅπου νὰ βρεθῶ πλαγιάζω·
Ἐλαφρὰ εὐθὺς ἀρχίζω
Νὰ φυσῶ, νὰ ῥουχαλίζω,
Καὶ 'σ τὸν ὕπνον μου τελείαν
Ἀπαντῶ τὴν εὐτυχίαν.

Βλέπω εὔμορφαις κοπέλλαις
Καὶ φιλήματα καὶ τρέλλαις.
Φαγητὰ περνοῦν ἐμπρός μου
Τὰ καλλίτερα τοῦ κόσμου.
Ἡ βαρέλλα μὲ προσμένει
Ὡς ἀπάνω γεμισμένη,

Καὶ ἀκούω χωρατάδες
Καὶ χορούς καὶ πατινάδες.

Καὶ τυφλὸς λοιπὸν τὸ βλέπει
Πῶς συμφέρει καὶ πῶς πρέπει,
Κάθε βράδυ πρὶν πλαγιάσω
Μιὰ χιλιάρικη ν' ἀδειάσω.

---

71. ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἂν θέλῃς σὰν ἐμένα
Νὰ ζῇς χαριτωμένα
　Καὶ νὰ περνᾷς βασιλικά,
Ἰδοὺ μὲ δύο λέξεις
Τί πρέπει νὰ προσέξῃς,
　Καὶ τί νὰ κάμνῃς τακτικά.

Νὰ πῇς τοῦ ταβερνάρη,
Αὐτό σου τὸ πιθάρι
　Πρωΐ, πρωΐ, 'σὰν σηκωθῇ,
Νὰ στέλνῃ νὰ φροντίζῃ
Καλὰ νὰ τὸ γεμίζῃ·
　Ποτὲ κενὸ νὰ μὴ βρεθῇ.

Καὶ σὺ γυμνὸς ἀκόμα
Νὰ παραιτῇς τὸ στρῶμα
Καὶ ν' ἀρχινᾷς ἀπὸ νωρὶς
Σὰν ἄξιο παλληκάρι
Ν' ἀδειάζῃς τὸ πιθάρι·
Νὰ πίνῃς ὅσον ἠμπορεῖς.

Καὶ μιὰ νὰ προσπαθήσῃς
Κιθάρα ν' ἀποκτήσῃς,
Συντρόφισσα παντοτινή,
Καὶ πίνοντας ν' ἀρχίζῃς
Γλυκὰ νὰ λαρυγγίζῃς
Πρὸς τῆς κιθάρας τὴν φωνή.

Πιθάρα καὶ κιθάρα·
Κιθάρα καὶ πιθάρα,
'Σ τὸ τέλος θὰ τὸ δῇς καὶ σύ,
Πῶς εἶν' εὐδαιμονία
Μεγάλη καὶ σπανία
Ἡ μουσικὴ καὶ τὸ κρασί.

72. Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΝΑΤΑ

Μάστορά μου κανατᾶ,
Μὴ τὸ πέρνῃς χωρατά·
Σοῦ τὸ λέγω στὰ γεμάτα.
Νὰ μοῦ φέρῃς μιὰ κανάτα
Πλουμιστὴ καὶ χρυσωμένη,
Καὶ μὲ τρόπον καμωμένη,
Ποῦ καθένας νὰ θαυμάζῃ·
«Βρὲ, τεῖν' τοῦτο!» νὰ φωνάζῃ.

Καὶ ζωγράφος νὰ καθίσῃ
Εὔμορφα νὰ τὴν στολίσῃ.
Νὰ τῆς κάμῃ πρασινάδες
Καὶ Σατύρους καὶ Μαινάδες,
Στάμναις, πλόσκαις καὶ λαγήναις
Καὶ σταφύλια καὶ κοφίναις,
Καὶ ὁ Βάκχος εἰς τὴν μέση
Νὰ κρατῇ τὴν πρώτη θέσι.

Ὅμως ἄκουσε νὰ ζήσῃς,
Διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς,
Ἄκουσε τί καθ' αὐτὸ
Καὶ πρὸ πάντων σοῦ ζητῶ.

Ἡ κανάτα σου ἐκείνη
Τόση, φίλε μου, νὰ γείνῃ
Ποῦ κάμμιὰ στὸν κόσμον ἄλλη·
Νὰ μὴν ἦναι πιὸ μεγάλη.

---

73. ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΔΟΧΕΙΑ

Φίλε, εἶναι ἁμαρτία
Τὰ ὡραῖά σου δοχεῖα
 Τόσον νὰ παραμελῇς.
Λέγε μοι, τί κατορθόνεις
Ὅτι μ' ἄνθη τὰ φορτόνεις
 Καὶ βλαστοὺς ἀνωφελεῖς;

Τἄνθη σου μὴ τὰ λυπῆσαι·
Ῥίψε τα· τὸ ὕδωρ χύσε·
Τὸ διψᾷ, τὸ θέλ' ἡ γῆ.
Ἀντ' αὐτῶν τῇ ἀληθείᾳ
Οἶνος πρέπ' εἰς τὰ δοχεῖα·
 Οἶνος τέρψεως πηγή.

Ποίαν ἔχει εὐωδίαν,
Ποίαν εὔχροιαν σπανίαν
 Τῆς ἀμπέλου τὸ ποτόν!

Πρὸς αὐτὰς οὐδὲν τὸ χρῶμα
Καὶ ἡ εὐωδί' ἀκόμα
Τῶν ἀνθέων σου αὐτῶν.

Ἐν ἡμέραις εὐφροσύνης
Ὅταν τρώγῃς, ὅταν πίνῃς
Καὶ χορεύῃς κ' εὐθυμῇς,
Ἐξ αὐτῶν σου τῶν δοχείων
Κέρνα μας ὡς πρὸς σημεῖον
Καὶ ἀγάπης καὶ τιμῆς.

---

74. ΧΡΥΣΗΣ ΖΩΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Πῶς αὔριον θὰ ζήσωμεν,
Καὶ ποῦ θὰ καταντήσωμεν,
Ὦ φίλε, ἀμερίμνει.
Ὠδὰς εὐρύθμους τόνισον,
Καὶ ψάλλε τὸν Διόνυσον·
Τὴν Ἀφροδίτην ὕμνει.

Τοὺς δύο τούτους γνώρισον,
Καὶ τἄλλα παραχώρησον
Νὰ τὰ φροντίζουν ἄλλοι.

Χρυσῆς ζωῆς μυστήριον
Οἰνοπληθὲς ποτήριον
Κ' ἐρωτικὴ ἀγκάλη.

---

75. ΟΙΝΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Ζωογονεῖ ὁ οἶνος
Καὶ σῶμα καὶ ψυχήν,
Καὶ ὅπου εἶν' ἐκεῖνος
Ὁ πόνος καὶ ὁ θρῆνος
Δὲν ἔχουσιν ἰσχύν.

Ὁ γέρων, ὅταν πίνῃ,
Πετᾷ ὡς τὸ πτερόν.
Αἰὼν δὲν τὸν βαρύνει·
Τὸ βάκτρον του ἀφίνει
Καὶ σύρει τὸν χορόν.

Εἰς πότου εὐθυμίαν
Οὐδεὶς μελαγχολᾷ,
Κ' εὑρίσκουν ῥητορείαν
Καὶ λόγων ἀφθονίαν
Τὰ χείλη τὰ δειλά.

Ὁμήρου βλέπει κλέος
Ὁ μικροποιητής,
Καὶ, Διομήδης νέος,
Μαχόμενος γενναίως
Νικᾷ ὁ μαχητής.

Ἐν πότῳ οἴκους κτίζει
Ὁ πένης ἑκατόν·
Ὁ ἄπορος δανείζει,
Κ' ἐλεύθερον νομίζει
Ὁ δοῦλος ἑαυτόν.

Κ' ἐγώ, ἀφοῦ, φιλτάτη
Φιάλη, κενωθῇς,
Νομίζω εἶμαι κἄτι·
Οὐδέν τι μὲ ταράττει,
Καὶ μὲ φθονεῖ καθεῖς.

---

76. ΕΙΣ ΑΠΕΙΡΟΝ ΟΙΝΟΠΟΤΗΝ

Λίγο, λίγο τί το πίνεις,
Φίλτατέ μου Γιαννακό;
Τί το βλέπεις καὶ τ' ἀφίνεις

Ὡς νὰ ἦταν γιατρικό;
  Δός του μιὰ νὰ πάῃ κάτω,
  Ναύρ' ἡ κορυφὴ τὸν πάτο!

Ἐς τὸ μικρὸ ποτῆρι βάζεις;
Ἔτσῃ χάνεις τὸν καιρό.
Πρέπει νὰ τὸ καταιβάζῃς
Καθὼς πίνουν τὸ νερό.
  Δός του μιὰ νὰ πάῃ κάτω,
  Ναύρ' ἡ κορυφὴ τὸν πάτο!

Ὅλοι πίνουν καὶ φωνάζουν,
Σὺ λοιπὸν τί σιωπᾷς;
Τὸ ποτῆρι τους ἀδειάζουν,
Σὺ μονάχα τὸ κτυπᾷς.
  Δός του μιὰ νὰ πάῃ κάτω,
  Ναύρ' ἡ κορυφὴ τὸν πάτο!

Ἐὰν θέλῃς ν' ἀποδείξῃς,
Φίλε, ὅτι μ' ἀγαπᾷς,
Πρέπει ὅλο νὰ τὸ σφίξῃς
Τὸ ποτῆρι ποῦ κτυπᾷς.
  Δός του μιὰ νὰ πάῃ κάτω,
  Ναύρ' ἡ κορυφὴ τὸν πάτο!

Ὅτι τὸ κρασὶ εὐφραίνει
Τοῦτο εἶναι φανερό.
Μόν' ὁ γάδαρος χορταίνει
Καὶ τὸ βῶδι μὲ νερό.
Δός του μιὰ νὰ πάῃ κάτω,
Ναύρ' ἡ κορυφὴ τὸν πάτο!

Πῖνε, πῖνε 'σ τὴ ζωή σου,
Κι' ἂν μεθύσῃς, Γιαννακό,
Πέσε, ξάπλωσε, κοιμήσου,
Καὶ σοῦ παύει τὸ κακό.
Δός του μιὰ νὰ πάῃ κάτω,
Ναύρ' ἡ κορυφὴ τὸν πάτο!

---

77. ΑΝΑΜΦΙΒΟΛΟΝ

Ἂν, ὦ φίλοι, εὐτυχήσω
Ἕως αὔριον νὰ ζήσω,
Εἷς αὐτὸ γνωρίζει μόνον,
Ὁ ὑπάρχων ἀπ' αἰώνων.
Πλήν, καὶ αὔριον ἂν ζήσω,
Ὅτι πάλιν θὰ μεθύσω,
Περὶ τούτου μηδεμίαν
Ἔχετε ἀμφιβολίαν!

78. ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

Βλέπεις πῶς ὁ λύχνος παίζει·
Πῶς σαλεύει τὸ τραπέζι,
Καὶ σὰν βάρκ' ἀναθεμά το
Πῶς πηγαίνει ἄνω κάτω;
Ἡ κανδήλα κρεμασμένη
Εἰς τὸν τόπον της δὲν μένει.
Πάγει κ' ἔρχεται καὶ μοιάζει
Θυμιατὸ ποῦ μᾶς θυμιάζει.

Ὦ! τί ζέστη! Πῶς ἱδρόνω!
Ἄφησέ με καὶ θυμόνω.
Βάρος ἔχω στὸ κεφάλι·
Μ' ἔπιασε κακὸ καὶ ζάλη.
Τρέξε, μάτια μου Ζαφείρη,
Ἄνοιξε τὸ παραθύρι,
Ὁ ἀέρας νὰ φυσήσῃ,
Τὴν φωτιά μου νὰ δροσίσῃ.

Πᾶ! ἐβγῆκεν ἡ σελήνη!
Πῶς μοῦ φαίνεται κ' ἐκείνη!
Σὰν ξεκάρφωτη χορεύει,

Καὶ νὰ πέσῃ κινδυνεύει.
Νάτην, νάτην καταιβαίνει·
Νάτην πάλιν ἀναιβαίνει,
Καὶ τὰ μάτια της ἀνοίγει,
Καὶ ἀλλοῦ πετᾷ νὰ φύγῃ.

Πλὴν τί βλέπω; Μὴ γελᾶτε.
Φίλοι μου, καὶ σεῖς πηδᾶτε.
Τὸ κεφάλι σας κουνεῖτε,
Καὶ, ἀκούω, τραγουδεῖτε.
Εὖγέ σας. Κ' ἐγὼ μαζῆ σας
Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς σας
Πηδητὸν χορὸν θ' ἀρχίσω,
Νὰ χαρῶ, νὰ εὐθυμήσω.

---

79. ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ

Ὦ πλόσκα, πλόσκ' ἀγαπητή,
Πῶς ἡ ψυχή μου σὲ ζητεῖ!
Ὦ πλόσκα λατρευτή μου,
Χαρά μου καὶ ζωή μου!
Κοντά μου ὅταν ἦσαι σὺ
Καὶ μὲ προφθάνῃς μὲ κρασί,

Κακὸν δὲν συλλογοῦμαι·
Κἀνένα δὲν φοβοῦμαι.

Εἰς τὸν λαιμόν μου, δροσερή,
Μὲ τὸ χονδρότερο λωρὶ
Καλὰ θὰ σὲ κρεμάσω,
Ποτὲ νὰ μή σε χάσω.
Καὶ μέρα νύχτα κρεμαστὴ
Καὶ τρίγκα πάντα γεμιστὴ
Νὰ βρίσκεσαι κοντά μου,
Γλυκειὰ παρηγοριά μου.

Καὶ ὅταν φθάσῃ φοβερὸς
Ὁ ἀμελέτητος καιρός,
Ἐς τὸ νεκροκράββατόν μου
Θὰ σ' ἔχω στολισμόν μου.
Καὶ σὰν μὲ θάφτουν εἰς τὴν γῆ
Μεγάλη δίνω προσταγή,
Κρασὶ νὰ σὲ γεμίσουν,
Μαζῆ μου νά σε κλείσουν.

80. ΟΙΝΟΠΟΤΟΥ ΟΡΘΡΙΟΝ ᾈΣΜΑ

Λαγήνα, ποῦ σὰν λείψῃς
Μὲ κυριεύει θλῖψις
Καὶ βάσανα πολλά,
Καὶ ὅταν σ' εὕρω πάλιν
Χαρὰν δὲν θέλω ἄλλην,
Εὑρίσκομαι καλά,
Ποῦ εἶσαι; Ξημερόνει·
Ἡ δίψα μὲ σκοτόνει·
Μὴ χάνῃς τὸν καιρό.
Ἐδῶ σὲ περιμένω
Μὲ στόμα φλογισμένο,
Μὲ λάρυγγα ξερό.

Παρηγοριά μου μόνη,
Ποῦ σ' ἔμαθε τ' ἀηδόνι
Κ' ἐσένα μουσική,
Καί, ὅταν πλησιάζῃς
Τὰ χείλη μου, ἐβγάζεις
Φωνὴ μελῳδική,
Ποῦ εἶσαι; Ξημερόνει·
Ἡ δίψα μὲ σκοτόνει·
Μὴ χάνῃς τὸν καιρό.

Ἐδῶ σὲ περιμένω
Μὲ στόμα φλογισμένο,
Μὲ λάρυγγα ξερό.

Λαγήνα μυρωδάτη,
Ποῦ χαίρομαι γεμάτη
Νὰ σ' ἔχω στὸ πλευρό,
Καὶ εἶναι συλλογή μου
Ποτὲ εἰς τὴν ζωή μου
Κενὴ νὰ μὴ σ' εὑρῶ,
Ποῦ εἶσαι; Ξημενόρει·
Ἡ δίψα μὲ σκοτόνει·
Μὴ χάνῃς τὸν καιρό.
Ἐδῶ σὲ περιμένω
Μὲ στόμα φλογισμένο,
Μὲ λάρυγγα ξερό.

---

81. Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΥΤΗ

Τὴν μύτη μου κυττάζεις,
Γελᾷς καὶ μὲ πειράζεις.
Μοῦ λέγεις τάχα κἄτι,
Πῶς ἔγεινε κνικάτη.

Τί λέγεις δὲν φροντίζω·
Τὴν μύτη μου γνωρίζω,
Καὶ σὲ νὰ μή σε μέλῃ·
Ἂς ἦναι ὅ,τι θέλει.

Μὰ τὸ κρασὶ ποῦ πίνω,
Τὸ χρῶμά της ἐκεῖνο,
Καθένας σὰν τὸ βλέπῃ,
Νὰ τὸ θαυμάζῃ πρέπει.
Καὶ ὅσον ἂν ζητήσῃ
Κἀνεὶς δὲν θ' ἀπαντήσῃ
'Σ τὸν κόσμον μύτην ἄλλη
Νὰ ἔχῃ τέτοια κάλλη.

Διὰ νὰ καταντήσῃ
Καλὰ νὰ κοκκινήσῃ,
Καὶ νὰ τὸ καταφέρω
'Σ τὸ πρέπον νὰ τὴν φέρω,
Τριάντα χρόνους ἔχω
Ποῦ στὴν ταβέρνα τρέχω,
Καὶ ὅλα ὅσα βγάζω
'Εκεῖ τὰ θυσιάζω.

Ἂν, φίλε, κατ' ἀξίαν
Τιμᾷς τὴν κοινωνίαν

Ἡ μύτη μου σὰν φθάσῃ
Ἐμπρός σου νὰ περάσῃ,
Ἀντὶ νὰ τὴν κυττάζῃς
Καὶ νὰ στραβομουριάζῃς,
Μακρὰν τὸ φέσι πέτα,
Σηκόνου καὶ χαιρέτα.

---

82. ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

Ἐγέρθητι, λαέ, κ' ἐμπρός!
Ἀστὴρ ἀνέτειλε λαμπρός.
  Καιρὸς καλῶν κινδύνων.
Ἐλευθερίας ἡ φωνὴ
Ἐνθουσιώδης συγκινεῖ
  Τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων.

Ἡμῖν τὸ μέλλον προσγελᾷ.
Τῆς εὐτυχίας τὰ καλὰ
  Ὁ Ἄρης ὑπισχνεῖται.
Ἐμπρός, γενναίων οὐλαμοί·
Ἡ σωτηρία κ' ἡ τιμὴ
  Εἰς τὴν ῥομφαίαν κεῖται.

Τὸ πλῆθος μή τινα πτοῇ·
Ἀλλὰ ὁρμήσατ' ἐν βοῇ
Κατὰ πολλῶν ὀλίγοι.
Τὸ θάρρος δίδ' ὑπεροχήν.
Ἐμπρὸς μὲ ἄτρομον ψυχήν,
Καὶ ὁ ἐχθρὸς θὰ φύγῃ.

Ἐμπρός, καὶ ᾆσμα προσευχῆς
Πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ ψυχῆς
Εὐθύνατ' ἐν ἐλπίδι.
Θεὸς πασχόντων ἀρωγή·
Αὐτὸς τὰ ὅπλα εὐλογεῖ·
Αὐτὸς τὴν νίκην δίδει.

83. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ὁ γενναῖος στρατιώτης
Εἰς τῆς μάχης τὸ πεδίον
Ὅλος θάρρος καὶ φαιδρότης
Ζηλωτὸν διάγει βίον.
Περιμένων τοῦ ἀγῶνος
Τὴν στιγμὴν ἀνυπομόνως,
Τρέχει, σάλπιγξ ὡς σημάνῃ,
Νὰ νικήσ' ἢ ν' ἀποθάνῃ.

Τοῦ πολέμου πλὴν καὶ πάλιν
Διελύθησαν τὰ νέφη,
Εἰς τῶν φίλων τὴν ἀγκάλην
Δαφνηφόρος ἐπιστρέφει·
Κ' ἕως οὗ Θεοῦ εἰρήνη
Τἀγαθά της διαχύνει
Πίνει εὔθυμος καὶ ψάλλει
Τῆς ἀγάπης του τὰ κάλλη.

---

84. ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

Εἰς τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος,
Φωνὴν ἐθνεγερσίας,
Ὑπὲρ ἐλευθερίας
'Ατρόμητος πετῶ.
Προβαίνω λόγχην αἵματος
Πρὸς τοὺς τυράννους σείων·
'Αντὶ ζωῆς δακρύων
Τὸν θάνατον ζητῶ.

'Εμπρὸς ἀτρόμως βαίνετε,
Γενναῖοι στρατιῶται.
Πληγὰς θανάτου δότε

Εἰς στήθη ἐχθρικά.
Τὰ νῶτα στρέφει ἔντρομος
Καὶ φεύγει ὁ προδότης·
Ὁ ἥρως στρατιώτης;
Ἢ θνήσκει ἢ νικᾷ.

Τυρταίου ᾆσμα θούριον
Ὁ Ἕλλην ἔνθους ψάλλει·
Ἐγείρεται μεγάλη,
Ὡς ἦτον, ἡ Ἑλλάς.
Ὑψοῦται κυανόλευκος
Τῆς δόξης ἡ σημαία,
Καὶ στέφει δάφνη νέα
Γενναίων κεφαλάς.

Ἀχώριστέ μου σύντροφε
Ἐκ τῆς νεότητός μου,
Σὺ μόνος θησαυρός μου,
Ῥομφαία μου πιστή,
Σὲ πάλιν χεὶρ ἀτρόμητος
Εὐστόχως θὰ εὐθύνῃ,
Κ' ἡ φήμη σου θὰ μείνῃ
Αἰῶνας θαυμαστή.

85. Ο ΕΙΣ ΜΑΧΗΝ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΣ

Ἡ σάλπιγξ τοῦ πολέμου
Μὲ κράζει καὶ ἠχεῖ,
Καὶ ὡς βοὴ ἀνέμου
Μακρόθεν ἀντηχεῖ.
Σ' ἀφίνω, ἐρωμένη
Πιστὴ κ' εἰλικρινής·
Τὸ πῦρ μὲ περιμένει
Τῆς μάχης τῆς δεινῆς.

Ἡ σάλπιγξ πάλιν κράζει·
Τὸ τύμπανον κροτεῖ.
Τὸ στῆθός μου στενάζει·
Σ' ἀφίνω, ποθητή.
Τὸ δάκρυ σου ἐκεῖνο
Μ' ἐμβάλλ' εἰς ταραχήν.
Σ' ἀφίνω, πλὴν ἀφίνω
Ἐδῶ καὶ τὴν ψυχήν!

Ὁπόταν μείνῃς μόνη
Καὶ κλαίῃς καὶ θρηνῇς
Τὸν Πλάστην μὴ λησμόνει

Τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
Αὐτὸς τῶν τεθλιμμένων
Παρήγορος πατήρ.
Αὐτὸς τῶν μαχομένων
Προστάτης καὶ σωτήρ.

Ἂν πέσω ἐν εὐκλείᾳ
Φονεύων καὶ νικῶν,
Σὺ στέψε μ', ἐρασμία,
Μὲ στέμμα νεκρικόν.
Κ' εἰπὲ ἀμεμψιμοίρως,
Μετ' ἐνθουσιασμοῦ·
«Ἀπέθανεν ὡς ἥρως
Ἐπάξιος ἐμοῦ».

---

86. Ὁ ΗΡΩΣ

Ἐν κινδύνοις ὁ ἥρως προτρέχει
Ἀντιτάσσων γενναίαν ψυχήν.
Εἰς τοὺς κόπους συντρόφους του ἔχει
Καῦμα, ψῦχος, ἀνέμους, βροχήν.
Πλὴν γελᾷ καὶ οὐδὲν τὸν ταράττει.
Ὅταν πρέπῃ τὸ ξίφος του δράττει,

Καὶ φωνάζει· «Πατρίς μου φιλτάτη,
Κλίνει μόνον ἀνάνδρου αὐχήν».

Ὅταν λάμψῃ τῆς μάχης ἡμέρα,
Ὅταν φθάσῃ ὀδόντων βρυγμός,
Προχωρεῖ ὅπου φλόξ, ὅπου σφαῖρα,
Ὅπου λόγχη, πληγή, σπαραγμός.
Ἀετὸς τροπαιοῦχος κινεῖται·
Ν' ἀποθάνῃ οὐδόλως φοβεῖται,
Καὶ ἂν πέσῃ, καὶ ἄψυχος κεῖται
Πολεμίων ἐντρόμων φραγμός.

---

87. ΕΛΛΗΝΟΣ ᾆΣΜΑ

Ὁ πρὸ τῆς τυραννίδος
Τὴν κεφαλήν του κλίνων
Ἀνάξιος Ἑλλήνων
Βλαστὸς νὰ λογισθῇ!
Προδότης τῆς πατρίδος
Καὶ ἄτιμος ἐχθρός της
Ὑπὲρ ἐκείνης ὅστις
Τὸ ξίφος δὲν ζωσθῇ!

Ὁ πλοῦτος τί σημαίνει
Καὶ ἡ ζωὴ ἐπίσης
Εἰς φέροντας ἁλύσεις
Κ' ἐσθῆτα δουλικήν;
Τὸν Ἕλληνα θερμαίνει
Τὸ πῦρ ἐλευθερίας.
Προκρίνει τῆς δουλείας
Σινδόνα νεκρικήν!

---

88. ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Δός μοι εὔθυμος καὶ πάλιν
Τὴν κιθάραν, τὴν φιάλην.
Νῦν ἀτάραχος εἰρήνη
Νὰ χαρῶμεν μᾶς ἀφίνει.
Ἄρχισον καὶ πάλιν, φίλη,
Καὶ τραγῴδει, πῖνε, φίλει.

Ἀντὶ ξίφους ἡ φιάλη·
Ἀντὶ μάχης ἡ ἀγκάλη·
Ἀντὶ σάλπιγγος ἀγρίας
Ἡ φωνὴ τῆς εὐθυμίας.
Μένε παρ' ἐμοί, ὦ φίλη,
Καὶ τραγῴδει, πῖνε, φίλει.

Δόξης φέρουσα σημεῖα
Ἡσυχάζ' ἡ πανοπλία.
Ἡ σημαία σκονισμένη
Μάχης πῦρ δὲν περιμένει.
  Φέρε οἶνον· κέρνα, φίλη,
  Καὶ τραγῴδει, πῖνε, φίλει.

Μέχρις ὥρας, ὅτ' ἐκ νέου
Ἀκουσθῇ φωνὴ Τυρταίου,
Κ' εἰς τῆς μάχης τὸ πεδίον
Ἀθροισθῇ λαὸς ἀνδρείων,
  Μένε παρ' ἐμοί, ὦ φίλη,
  Καὶ τραγῴδει, πῖνε, φίλει.

---

89. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΕΝ ΠΟΤῼ

Φίλοι, πίνετε γερά.
Δίδει τὸ κρασὶ πτερά.
Ὅστις πίνει λησμονεῖ
Ἂν στενάζῃ, ἂν πονῇ.
Πολυπόθητο κρασί,
Ὅπου καὶ ἂν ἦσαι σύ,
Στρατιώτης εὐπειθὴς
Κάμνω ἔφοδον εὐθύς.

Πλὴν τί θέλω, τί ζητῶ;
Δὲν εἰξεύρω ποῦ πατῶ.
Ὅλα εἶναι σκοτεινὰ
Καὶ χορεύουν τὰ βουνά.
Ἀντηχοῦν τουφεκισμοί,
Θρῆνοι, κρότοι, σπαθισμοί·
Βλέπω κάστρα ὑψηλά,
Καὶ ἀκούω «ἀλαλά!»

Μήπως πάλιν φοβερὸς
Μάχης ἔφθασε καιρός;
Τώρα πίνω, τραγῳδῶ·
Δὲν σαλεύω ἀπ' ἐδῶ.
Ὄχι. Παίζει μουσική·
Γίνεται χαρὰ ἐκεῖ·
Κόσμος πίνει καὶ γελᾷ,
Καὶ φωνάζει «τραλαλά!»

Ἔλα, φίλη μου, ἐδῶ
Νὰ χαρῶ, νὰ σὲ ἰδῶ.
Ἔχομεν καλὸ κρασί·
Πιὲ ὀλίγον, πιὲ καὶ σύ.
Πιὲ νὰ φύγ' ἡ ἐντροπή,
Καὶ νὰ παύσ' ἡ σιωπή,

Καὶ νὰ κράζωμεν μαζῇ·
«Ἡ ἀγάπη μας νὰ ζῇ!»

Ὅταν σάλπιγξ ἀκουσθῇ
Καὶ τὸ ξίφος τροχισθῇ,
Καὶ κινήσουν τὰ παιδιὰ
Ὅλα θάρρος καὶ καρδιά·
Ὅπου τρέχομεν ἡμεῖς
Εἰς τὸν δρόμον τῆς τιμῆς,
Ἀκολούθει μας καὶ σὺ
Φορτωμένη μὲ κρασί.

---

90. Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Διὰ σέ, καλὸν παιδί μου,
Πρὸς Θεὸν ἡ προσευχή μου.
Τώρα σὺ ἐπὶ τοῦ κόσμου
Εἶσαι μόνος θησαυρός μου.
Σὲ τὸ ἔρημον καὶ κλαῖον
Ὁ πατήρ σου τώρα πλέον
Ἐν ἀγκάλαις δὲν βαστάζει.
Εἰς τὸν τάφον ἡσυχάζει.

Ὢ πολύδακρυς ἡμέρα!
Ἐχθρική, πυρώδης σφαῖρα
Τὸν ἐστέρησε τὸν βίον
Εἰς τῆς δόξης τὸ πεδίον.
Καὶ τὸν εἶδες πληγωμένον·
Καὶ τὸν εἶδες νεκρωμένον,
Ἀλλ' ἠγνόεις, τέκνον, ποία
Σοὶ ἐπῆλθε δυστυχία!

Ἡ χαρά του, ἡ ἐλπίς του
Ἦσο σὺ ἐπὶ ζωῆς του,
Καὶ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου
Ἦσο σὺ τὸ μέλημά του.
Πρὶν τὸ πνεῦμα παραδώσῃ
Λέξεις ἔφθασε ν' ἀρθρώσῃ.
Ἄκουσον αὐτάς, παιδί μου·
«Τέκνον μου, πατρίς, σπαθί μου!»

Ὁ Θεὸς ἂν εὐδοκήσῃ
Τὴν ζωὴν νὰ σοὶ χαρίσῃ,
Τοῦ πατρός σου τὴν ἁγίαν
Θὰ φορέσῃς πανοπλίαν,
Κ' εἰς τῆς μάχης τὸ πεδίον
Τιμωρὸς τῶν ἐναντίων,

Τὴν πατρίδα θὰ τιμήσῃς
Καὶ αὐτὸν θὰ ἐκδικήσῃς.

---

91. ΘΑΡΣΕΙΤΕ.

Ἡμᾶς ἂν πιέζωσι ξένοι·
Ἂν πίπτωσιν ἄνδρες πολλοί·
Εἱρκτὴ τοὺς καλοὺς περιμένῃ·
Τὸ πᾶν ἐμπρησμὸς ἀπειλῇ,
Θαρσεῖτε. Μετ' ἄνισον πάλην
Καὶ θρῆνον καὶ θλίψεις πολλάς,
Ὡς φοίνιξ θὰ ζήσῃ καὶ πάλιν
Μεγάλη, ὡς ἦν, ἡ Ἑλλάς.

Ἐντεῦθεν οἰκτρά, ἡττημένη
Τῶν ξένων θὰ φύγ' ἡ φυλή.
Αὐτοὺς στεναγμὸς περιμένει·
Αὐτοὺς πῦρ Θεοῦ ἀπειλεῖ.
Τὸ ξίφος ἡμῶν θὰ θερίσῃ
Τυράννων ἐχθρῶν κεφαλάς,
Καὶ φοίνιξ ἐκ νέου θὰ ζήσῃ
Μεγάλη, ὡς ἦν, ἡ Ἑλλάς.

Κλαυθμὸς σφαζομένων παιδίων
Ἡμᾶς προσκαλεῖ γοερός.
Ὁ θρῆνος παρθένων δεσμίων
Φωνάζει· «Ἐφόδου καιρός».
Ἂν πᾶς τις ἡμῶν ἐφορμήσῃ
Καὶ κόψῃ ἐχθρῶν κεφαλάς,
Ὡς φοίνιξ ἐκ νέου θὰ ζήσῃ
Μεγάλη, ὡς ἦν, ἡ Ἑλλάς.

---

92. ΣΗΜΑΙΑ

Περίδοξε σημαία,
Ἡ δάφνη κ' ἡ ἐλαία
　Σοῦ φίλαι πάντοτε πισταί.
Προχώρει καὶ ὁδήγει·
Σ' ἀκολουθοῦν ὀλίγοι
　Ἀλλ' ἄτρομοι πολεμισταί.

Ὁπόταν σ' ἀπαντήσῃ,
Ἀντὶ νὰ ἐφορμήσῃ
　Ἡ πολεμία στρατιά,
Ὡς δαίμονος ἀγρίαν
Νὰ βλέπῃ ὀπτασίαν,
　Ὑποχωρεῖ καὶ δειλιᾷ.

Ὁδήγει τοὺς ἀνδρείους,
Καὶ εἰς τοὺς ἐναντίους
Τὴν ὥραν φέρε τὴν φρικτήν,
Περῶσα τὰς ἐκτάσεις
Νικήτρια νὰ φθάσῃς
Εἰς τοῦ Βοσπόρου τὴν ἀκτήν!

---

93. ΑΜΠΩΤΙΣ

Ὦ, ἄφες τώρα, Μοῦσά μου,
Τοὺς μαλθακούς σου τόνους·
Καιρὸς νὰ λησμονήσωμεν
Τοὺς παρελθόντας χρόνους.
Νὰ παύσουν ἔρωτος παλμοί.
Σοβαρωτέρα ἐποχὴ
Ἡμῖν ἐπῆλθεν ἄλλη.
Ἐν ὅπλοις πᾶσα ἡ Ἑλλὰς
Ὠδὰς θουρίας ψάλλει,
Καὶ τοὺς τυράννους πολεμεῖ.

Στρατὸς βαδίζει εὔτολμος
Ὑπὲρ ἐλευθερίας.
Φιλοπατρίας αἴσθημα
Θερμαίνει τὰς καρδίας.

Πολέμου σάλπιγξ ἀντηχεῖ.
Ἰδοὺ κ' ἐγὼ τοὺς ἥρωας
Ἀκολουθῶ, πατρίς μου.
Κ' ἐμὲ θαρρύνει τὸν δειλὸν
Ὁ πόθος τῆς ψυχῆς μου,
Καὶ τῆς μητρός μου ἡ εὐχή.

Ἀκούεις ἀντηχήματα
Ὀλοφυρμοῦ καὶ θρήνου,
Ἀπὸ τῆς Ἀδριατικῆς
Καὶ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου
Καὶ πέραν τῆς κυπρίας γῆς;
Ὁ πλημμυρήσας χείμαρρος
Εἰς τὰ ὀπίσω βαίνει.
Πρὸς τὴν ἀρχαίαν των πηγὴν
Ἀπέρχονται οἱ ξένοι
Μετὰ κλαυθμοῦ καὶ μετ' ὀργῆς.

---

94. Η ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

Ὕπαγε, τέκνον γλυκύ μου,
Σὲ συνοδεύ' ἡ εὐχή μου·
Ὥρα τιμῆς προσκαλεῖ.

Στῖφος ἐνόπλων ἀγρίων,
Ξίφος καὶ πῦρ ἐπισεῖον,
Σφάζει, κτυπᾷ, πυρπολεῖ.

Ὕπαγε. Μόνη ἂν μείνω,
Ῥεῦμα δακρύων ἂν χύνω,
Πένθους ἂν ἔλθῃ καιρός,
Εἶναι Θεός, ὅστις βλέπει·
Τῶν ἀδυνάτων ἡ σκέπη,
Τῶν ἐν ἀνάγκῃ φρουρός.

Ναί· ὁ Θεός, οὗ τὸ κράτος
Ἄγει τὸ πᾶν ἀοράτως,
Ὁ τοὺς καλοὺς ὁδηγῶν,
Τοὺς μαχητὰς θὰ δοξάσῃ,
Καὶ σὲ φυλάττων θ' ἁρπάσῃ
Σῶον ἐκ μέσου φλογῶν.

Εἴθε ν' ἀκούσω ταχέως,
Ὅτι ἐφάνης γενναῖος,
Ἥρως καὶ σὺ τολμηρός,
Κ' ἐπιζητῶν δάφνην νίκης,
Ῥίπτεσαι δαίμων τῆς φρίκης,
Ἄρης ἐντὸς τοῦ πυρός.

Πλὴν ἂν ἐχθρὸς κατορθώσῃ
Κάτω νεκρὸν νὰ σὲ στρώσῃ
Στέλλων σοι πῦρ φονικόν,
Πρὸς τὸν Θεὸν εὐλογίας
Πέμψω ἐξ ὅλης καρδίας
Ἂν ἀποθάνῃς νικῶν.

---

95. ΜΑΧΗΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ

Βλέπω λόγχας καὶ μαχαίρας,
Φλόγας καὶ καπνὸν καὶ σφαίρας.
Τύμπανα ἐδῶ κροτοῦσι·
Πέραν σάλπιγγες ἠχοῦσι,
Καὶ ἀκούω βλασμημίας,
Οἰμωγάς, φωνὰς ἀγρίας.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος,
Ὅπου πάλη ἀνδροφόνος,
Πῦρ καὶ φρίκην διαχέων
Τρέχω ἄτρομος ὡς λέων.
Τοὺς ἐχθροὺς πληγόνω, σφάζω·
«Ἡ Ἑλλὰς νικᾷ» φωνάζω.

Κατ' ὀλίγον ἡσυχία
Διαδίδεται βαθεῖα·
Οὔτε τύμπανα κροτοῦσι,
Οὔτε σάλπιγγες ἠχοῦσι,
Καὶ τῆς μάχης τελευταῖος
Φεύγει ὁ καπνὸς βραδέως.

Πρὸς τὸ ἕν, πρὸς τἄλλο μέρος
Βλέμμα στρέφω ἐλευθέρως.
Τοὺς ἐχθροὺς ζητῶ, φωνάζω.
Νέαν σφαῖραν ἑτοιμάζω·
Ἀλλ' οὐδεὶς τῶν πολεμίων
Εἰς τῆς μάχης τὸ πεδίον.

Ἂς ζητοῦν τὰ βλέμματά μου·
Πάντες ἔφυγαν, χαρά μου!
Καὶ ἀφῆκαν μαρτυρίας
Ἀνοσίου παρουσίας
Λάφυρα, σκηνάς, σημαίας,
Τύμπανα, νεκρούς, ῥομφαίας.

Ὡς φωνῇ μιᾷ καὶ μόνῃ
Πάντες, κλίναντες τὸ γόνυ,
Μεγαλύνομεν τὴν θείαν

Ἀρωγὴν καὶ προστασίαν·
«Δῶρον ἄνωθεν ἡ νίκη·
Δόξα σοί, Θεέ, ἀνήκει».

Καὶ σημαίνει σάλπιγξ πάλιν,
Πλὴν φωνὴν ἐξάγει ἄλλην.
«Ζήτω, ζήτω» ἀνακράζει
Ὁ στρατὸς καὶ ἀλαλάζει,
Καὶ κοσμοῦσι τὰς σημαίας
Κλάδοι θάλλοντες ἐλαίας.

---

96. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Λαοί, ἀκολουθήσωμεν
Τῆς δόξης τὴν σημαίαν·
Πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ὁρμήσωμεν
Βαρεῖς καὶ τολμηροί.
Ὁ ἥρως δὲν ταράσσεται
Εἰς τοῦ ἐχθροῦ τὴν θέαν.
Ἀνδρείως ἀντιτάσσεται·
Ἀτρόμως προχωρεῖ.

Ἐμπρός, νὰ ἐκδικήσωμεν
Τὰ ἔτη τῶν βασάνων.

Μηδόλως λησμονήσωμεν
  Τί ἦτον ἡ Ἑλλάς.
Μακρὰν ἡμῶν ἐξώσωμεν
Τὰ στίφη τῶν τυράννων,
Καὶ τρόπαια ὑψώσωμεν
  Βαρβάρων κεφαλάς.

Παρ' ἄλλων ἂν ἐλπίζωμεν
Αἰτοῦντες προστασίαν,
Ταλαίπωροι βαδίζομεν
  Εἰς ἔδαφος σαθρόν.
Ἢ μόνοι θ' ἀποκτήσωμεν
Τιμὴν κ' ἐλευθερίαν,
Ἢ τὴν ζωὴν θ' ἀφήσωμεν
  Κτυποῦντες τὸν ἐχθρόν.

Ἐμπρός. Σκιαὶ μᾶς βλέπουσιν
Ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος·
Σκιαὶ ἡμᾶς προτρέπουσι
  Μυκάλης, Πλαταιῶν.
Ἐλπίζοντες ἀρξώμεθα
Τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.
Εἰς μόνον στηριζόμεθα
  Προστάτην τὸν Θεόν.

97. Ο ΘΝΗΣΚΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Ἀποθνήσκω, πατρίς μου γλυκεῖα,
Καὶ ἡ σάλπιγξ μὲ κράζει ἐκεῖ,
Ὅπου μάχη μυκᾶται ἀγρία·
Ὅπου σφαῖρα πετᾷ φονική.

Ἀποθνήσκω. Τὸ αἷμά μου ῥέει·
Περιστρέφω τὸ βλέμμα νωθρόν.
Σᾶς ζηλεύω, ἑταῖροι γενναῖοι,
Πολεμοῦντας λαμπρῶς τὸν ἐχθρόν.

Ὑπὸ δένδρον, μακρὰν τοῦ ἀγῶνος,
Ὅπου μ' ἔφεραν φίλοι καλοί,
Τετρωμένος ὀδύρομαι μόνος.
Χαῖρε, κόσμε! Οὐδὲν ὠφελεῖ.

Διὰ σὲ τὴν ζωήν μου ν' ἀφήσω
Σπεύδων ἦλθον, πατρίς μου, ἐδῶ·
Ἀλλ' ἐπόθουν πρὶν ἢ τελευτήσω
Τοὺς τυράννους νεκροὺς νὰ ἰδῶ.

Ὦ πτηνά, ἐν πικρᾷ μελῳδίᾳ
Πρὸς ἐκείνην πετάξατ' εὐθὺς

Καὶ ἀγγείλατε· «Μῆτερ ἀθλία,
Ὁ υἱός σου ἐκπνέει τρωθείς.

Ἀλλ' ὦ γύναι, μὴ κλαῖε, μὴ θρήνει·
Ἂν τὸ τέλος ἐπῆλθε δεινόν.
Δοξασμένον τὸ ξίφος ἀφίνει·
Τὄνομά του θὰ ζήσῃ κλεινόν».

Ὅταν δόξης ἡμέρ' ἀνατείλῃ,
Καὶ σκιρτῶσι δρυμοὶ καὶ βουνά,
Πανταχοῦ ὁ χορός σας ν' ἀγγείλῃ
Τὴν φαιδρὰν ἀγγελίαν, πτηνά.

Καὶ ὀξεῖα νὰ φθάσ' ἡ φωνή σας,
Τῆς μεγάλης χαρᾶς μουσική,
Κ' εἰς τὸ μέρος, ἐν ᾧ τελευτήσας
Τάφον εὗρον καὶ στρῶμα γλυκύ.

Ἐν τῷ τάφῳ κ' ἐγὼ θὰ σκιρτήσω·
Μὲ τοὺς ζῶντας θὰ σπεύσω κ' ἐγώ·
Κ' ἐν χαρᾷ μετ' αὐτῶν θὰ φωνήσω·
«Σὲ τὸν μέγαν Θεὸν εὐλογῶ!»

---

97. Ο ΘΝΗΣΚΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Ἀποθνήσκω, πατρίς μου γλυκεῖα,
Καὶ ἡ σάλπιγξ μὲ κράζει ἐκεῖ,
Ὅπου μάχη μυκᾶται ἀγρία·
Ὅπου σφαῖρα πετᾷ φονική.

Ἀποθνήσκω. Τὸ αἷμά μου ῥέει·
Περιστρέφω τὸ βλέμμα νωθρόν.
Σᾶς ζηλεύω, ἑταῖροι γενναῖοι,
Πολεμοῦντας λαμπρῶς τὸν ἐχθρόν.

Ὑπὸ δένδρον, μακρὰν τοῦ ἀγῶνος,
Ὅπου μ' ἔφεραν φίλοι καλοί,
Τετρωμένος ὀδύρομαι μόνος.
Χαῖρε, κόσμε! Οὐδὲν ὠφελεῖ.

Διὰ σὲ τὴν ζωήν μου ν' ἀφήσω
Σπεύδων ἦλθον, πατρίς μου, ἐδῶ·
Ἀλλ' ἐπόθουν πρὶν ἢ τελευτήσω
Τοὺς τυράννους νεκροὺς νὰ ἰδῶ.

Ὦ πτηνά, ἐν πικρᾷ μελῳδίᾳ
Πρὸς ἐκείνην πετάξατ' εὐθὺς

Καὶ ἀγγείλατε· «Μῆτερ ἀθλία,
Ὁ υἱός σου ἐκπνέει τρωθείς.

Ἀλλ' ὦ γύναι, μὴ κλαῖε, μὴ θρήνει·
Ἂν τὸ τέλος ἐπῆλθε δεινόν.
Δοξασμένον τὸ ξίφος ἀφίνει·
Τὄνομά του θὰ ζήσῃ κλεινόν».

Ὅταν δόξης ἡμέρ' ἀνατείλῃ,
Καὶ σκιρτῶσι δρυμοὶ καὶ βουνά,
Πανταχοῦ ὁ χορός σας ν' ἀγγείλῃ
Τὴν φαιδρὰν ἀγγελίαν, πτηνά.

Καὶ ὀξεῖα νὰ φθάσ' ἡ φωνή σας,
Τῆς μεγάλης χαρᾶς μουσική,
Κ' εἰς τὸ μέρος, ἐν ᾧ τελευτήσας
Τάφον εὗρον καὶ στρῶμα γλυκύ.

Ἐν τῷ τάφῳ κ' ἐγὼ θὰ σκιρτήσω·
Μὲ τοὺς ζῶντας θὰ σπεύσω κ' ἐγώ·
Κ' ἐν χαρᾷ μετ' αὐτῶν θὰ φωνήσω·
«Σὲ τὸν μέγαν Θεὸν εὐλογῶ!»

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Παίγνια ποιητικὰ (3 τομίδια. 1843· 1846. 1851).

Μῦθοι (1869.)

Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος (1871).

Ἐρωτικὸν Χαρτοφυλάκιον (1877).

